

vergadering **C45 – CUL7**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 27 oktober 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanpak van grensoverschrijdend gedrag in de sportsector - 208 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions - 314 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de hernieuwing van topvoetbalinfrastructuur en de mogelijke aanpassing van het beleid ter zake - 349 (2011-2012)	5
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over subsidies voor gemeenten voor Finse pistes en de renovatie van sportvloeren - 2674 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het Vlaams Sportinfrastructuurplan en het Vlaams sportinfrastructuurbeleid - 131 (2011-2012)	
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het sportinfrastructuurplan - 233 (2011-2012)	14
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voetbalacademie Guillou - 323 (2011-2012)	24
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de brede ontsluiting van de Dexia-kunstcollectie - 247 (2011-2012)	27
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toekomst van de filmkeuring in het raam van het nieuwe institutionele akkoord over de zesde staatshervorming - 295 (2011-2012)	29
Vraag om uitleg van de heer Philippe De Coene tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de ondersteuning van de digitalisering van cinema's en arthouses - 322 (2011-2012)	30

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanpak van grensoverschrijdend gedrag in de sportsector - 208 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, collega's, op 31 maart 2011 legde een bijzondere Kamercommissie betreffende de behandeling van seksueel misbruik en feiten van pedofilie binnen een gezagsrelatie, inzonderheid binnen de Kerk, een verslag neer. Dit verslag bevat niet minder dan zeventig aanbevelingen. Wij hebben het daarover in de commissie al gehad. Een aantal aanbevelingen hebben betrekking op de sportsector. De in het verslag van de Kamercommissie opgenomen aanbevelingen die betrekking hebben op Vlaamse bevoegdheidsmateries zijn voorwerp van een voorstel van resolutie dat ik samen met een aantal collega's op 17 mei 2011 heb ingediend. De commissie Welzijn keurde de tekst vorige week goed.

Naar aanleiding van het verslag van de Kamercommissie nam de Vlaamse Sportraad het initiatief om samen met externe deskundigen de situatie in Vlaanderen door te lichten en na te gaan wie welke maatregelen moet nemen om de problematiek concreet aan te pakken en om in Vlaanderen een sociaal veilig sportklimaat te creëren. Het is immers essentieel dat in de sportwereld een preventieklimaat ontstaat en dat alle sportactoren zich bewust zijn van hun opdracht om voor een sociaal veilige sportomgeving te zorgen. Responsabilisering van de sportsector is dus een absolute noodzaak. Ik sta dan ook positief tegenover het feit dat de Vlaamse Sportraad zijn verantwoordelijkheid nam en hierover een colloquium organiseerde.

Op basis hiervan bracht de Vlaamse Sportraad op 12 juni 2011 een uitvoerig advies uit. Hierin zijn diverse elementen opgenomen. De volgende vind ik toch erg belangrijk: activeer de aanstelling van een vertrouwenspersoon in de sportclub; voer uniforme gegevensregistratie in; maak mensen en middelen beschikbaar voor wetenschappelijk onderzoek; steun de installatie van een kenniscentrum en een resource-orgaan; laat een leidraad met good practices uitwerken; organiseer bewustmaking en voorlichting; maak het decreet over ethisch verantwoord sporten op alle sportfederaties, -verenigingen, -clubs en alle sporters toepasbaar; geef jongeren meer inspraak in sportclubs en -federaties; introduceer nultolerantie voor elke vorm van grensoverschrijdend gedrag.

Ik heb hierover enkele vragen. Hebt u kennisgenomen van het advies van de Vlaamse Sportraad? Wat is uw mening over het advies? Welke maatregelen zult u nemen om dit advies uit te voeren? Wie wordt daarbij betrokken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, ook ik wil zeggen dat ik het initiatief van de Vlaamse Sportraad erg waardeer. Het advies neem ik uiteraard mee naar elk overleg ter zake. Het zal dus zeker mee de Vlaamse beleidslijn en de uit te werken maatregelen voor de sportsector helpen bepalen. Ondertussen zijn op verschillende niveaus tal van bijkomende initiatieven opgestart en processen lopende om het probleem aan te pakken. Ik denk dat het nuttig is om daarvan een overzicht te geven.

Vooreerst zijn er het eindrapport van de Kamercommissie en de hoorzitting met de sportsector. Dat laatste ligt aan de grondslag van het hele proces en uiteraard van het initiatief van de Vlaamse Sportraad. Er zijn ook een aantal adviezen van het Kinderrechtencommissariaat, aangevuld met de bevindingen uit het recente onderzoek 'Geweld, gemeld en geteld', dat in het Vlaams Parlement op vrijdag 23 september 2011 werd voorgesteld. Er is overlegd tussen het BOIC, de gemeenschappen en de ministers van sport, wat zal uitmonden in een symposium dat op 30 november 2011 plaatsvindt. Last but not least

zijn er de beleidsdomeinoverschrijdende inspanningen die ik met mijn collega's-ministers verantwoordelijk voor welzijn, jeugd en onderwijs heb opgestart. Het eerste resultaat daarvan vertaalde zich in een mededeling op de bijeenkomst van de Vlaamse Regering op 23 september jongstleden. Ook de Vlaamse Sportraad pleitte in zijn advies namelijk heel sterk voor een gecoördineerde en beleidsdomeinoverschrijdende aanpak.

Een beleidsmatige aanpak van kindermisbruik eist zowel een sectorspecifieke als een beleidsdomeinoverschrijdende aanpak. Ik werk dus samen met de ministers van Welzijn, Onderwijs en Jeugd aan een integrale visie en aanpak van seksueel misbruik. Onder de verantwoordelijkheid van minister Vandeuren hebben wij werk gemaakt van één centraal meldpunt voor kindergeweld, -misbruik en -mishandeling. Dit meldpunt staat open voor alle burgers. Dit meldpunt zal worden ondergebracht in de reeds bestaande dienstverleningen van de centra voor algemeen welzijnswerk en de vertrouwenscentra kindermishandeling, waarvan de werking specifiek voor deze doelstellingen zal worden aangepast.

Ondertussen is er ook samenwerking met justitie. Een belangrijk referentiekader is het in samenwerking tussen Welzijn en Justitie afgesloten protocol over kindermishandeling van maart 2010. Dat protocol bevat een stappenplan dat geldt als gedragslijn voor kwalitatieve zorg in de aanpak van kindermishandeling. Wij zullen nagaan op welke wijze ook onderwijs, jeugd en sport baat hebben bij de hier gemaakte afspraken.

Sectorspecifiek zal een beleid zich echter pas realiseren als elke betrokken actor binnen de samenleving zijn verantwoordelijkheid opneemt, ook binnen de sector dus. Daarom zullen de ministers van Welzijn, Onderwijs en Jeugd en ik elk in onze eigen sector en met onze specifieke partners een engagementsverklaring afsluiten. Samen met de partners op het terrein willen we bekijken hoe we risico's kunnen vermijden.

Daarom hebben we onze partners op het terrein opgeroepen drie dingen te doen: een onderbouwde visie ontwikkelen op relaties en seksualiteit binnen hun eigen context, in dit geval sport, werk maken van een instrumentarium of een toolbox om deze visie te vertalen naar concrete werkafspraken en planningen en tot slot kennis vergaren voor meer achtergrondinformatie waarop ons beleid gebaseerd kan zijn. De Vlaamse Sportfederatie (VSF) is hiermee aan de slag gegaan. Wij hebben hen daartoe opgeroepen. Dat betekent dat we met de verschillende stakeholders uit de sportsector een gecoördineerde en gemeenschappelijke aanpak uitwerken, wat voor mij moet resulteren in een door de sportsector gedragen engagementsverklaring en een actieplan met concrete maatregelen. Ik wil dat niet opleggen. We moeten op gedragen en betrokken wijze tot iets komen.

Tot op heden komt de problematiek van het kindermisbruik in de sport onder de aandacht van de stakeholders via de verplichtingen opgelegd aan de erkende sportfederaties en hun clubs op basis van de uitvoeringsbesluiten van het decreet over het ethisch verantwoord sporten. Dat is relatief recent ingevoerde regelgeving. We moeten dat zeker nog verder uitdiepen. Daarbij is het doorsijpelen naar de sector ook belangrijk, zeker als het over dit thema gaat.

De aansturing van de thema's van het ethisch verantwoord sporten gebeurt door een heel brede werkgroep. Volgende actoren zijn erbij betrokken: uiteraard ons departement en specifiek het team Medisch en Ethisch Verantwoord Sporten, maar ook Bloso, de VSF, het Internationaal Centrum voor Ethiek in de Sport (ICES) en mijn kabinet. Op dit vlak hebben het beleid en de sportsector in de eerste plaats nood aan bijkomende expertise en kennis. Vooral daarin volgen we het advies van de Sportraad volledig. We hebben nood aan die expertise en kennis om gefundeerd gepaste initiatieven voor de sportsector te ontwikkelen.

Daarom moet er bijkomende expertise worden aangetrokken, om onder meer op korte termijn de eerste voorstellen van actie te onderbouwen en wetenschappelijk onderzoek naar misbruik en geweld binnen de sportsector te inventariseren en eventueel bijkomend onderzoek voor de sportsector uit te voeren. Momenteel lopen er al twee kleinschalige projecten in het kader van het huidige steunpunt. Ik verwacht eerstdaags een nota van het departement over een

dergelijk kenniscentrum voor ethiek in de sport en meer specifiek voor kindermisbruik. Ik heb het departement dus gevraagd een voorstel te formuleren. Dan kunnen we ook die stap zetten.

Mevrouw Katrien Schryvers: Dank u wel, minister, voor uw antwoord. Ik kan enkel tevreden zijn dat er heel wat in beweging is. Het is belangrijk dat zaken bespreekbaar worden en dat de overtuiging groeit dat er een gecoördineerde aanpak nodig is. U hebt gelijk dat het gaat over beleidsoverschrijdende maatregelen vanuit de beleidsdomeinen samen, maar ook over sectorspecifieke maatregelen. U hebt enkele voorbeelden gegeven. Vanzelfsprekend moet een en ander nu meer concreet worden. Ik begrijp dat dat wat tijd vraagt. Ik hoop dat het ook op korte termijn concreet wordt. We weten vanuit Welzijn dat er één centraal meldpunt is gekomen. Er is ook het protocol met Justitie.

Sectorspecifiek denk ik dat de methodiek van de engagementsverklaring heel goed is. Het is beter om samen engagementen aan te gaan dan enkel zaken op te leggen. Ik onderschrijf de thema's die u opsomt. Er moet eerst een onderbouwde visie zijn, er is nood aan kennisvergaring en expertise en absoluut ook aan een goed instrumentarium. Zorg dat niet iedereen dat zelf moet uitvinden, maar stel dat ter beschikking en laat dat eventueel nog verder concretiseren in de verschillende sporttakken, sectoren of federaties. Hoe wordt de Sportraad betrokken bij die engagementsverklaring, minister? U verwacht eerste voorstellen.

U hebt bij een eerdere vraag vermeld dat u bezig was met de organisatie van een symposium. Nu zegt u "tegen 30 november". Is dat de datum waarop het plaatsvindt? Dat is al heel snel. Welke thema's zullen daar aan bod komen?

Minister Philippe Muyters: Het is inderdaad op 30 november, ik zal een uitnodiging bezorgen aan alle leden van de commissie. Voor het eerst in deze legislatuur proberen de drie gemeenschappen met het BOIC een aantal zaken samen te doen waar ze samen sterker uit komen. Dit is daar een voorbeeld van.

Ik wil de Sportraad continu in wisselwerking als klankbord verder gebruiken. Dat zal ook bij de uitwerking van die verschillende zaken gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de dossiers van de voetbalstadions
- 314 (2011-2012)

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stand van zaken in de hernieuwing van topvoetbalinfrastructuur en de mogelijke aanpassing van het beleid ter zake
- 349 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, collega's, we hebben in deze commissie en in de plenaire vergadering al een aantal discussies gevoerd over de modernisering van onze voetbalinfrastructuur.

Deze Vlaamse Regering besliste in oktober 2009 om een nieuwe projectoproep te lanceren voor multifunctionele voetbalstadions in het Vlaamse Gewest en in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Deze nieuwe projectoproep kwam er in het licht van de kandidatuurstelling van België en Nederland voor het WK 2018/2022.

De oproep is een aanvraag voor hefboomfinanciering van de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen NV (PMV). De hefboomfinanciering is geplafonneerd tot 10 miljoen euro voor een wedstrijdstadion en tot 5 miljoen euro voor een oefenstadion.

Ik schets even de achtergrond. Alle Vlaamse en Brusselse clubs uit eerste en tweede klasse en de desbetreffende lokale overheden ontvingen een nieuwe projectoproep. Men kreeg de mogelijkheid zich kandidaat te stellen als mogelijk wedstrijd- of oefenstadion voor het WK 2018/2022. Vijf clubs of lokale overheden dienden een dossier in voor een wedstrijdstadion van meer dan 40.000 toeschouwers. Voor een oefenstadion van 20.000 of 25.000 waren er zes aanvragen.

De Vlaamse Regering besliste op 11 december 2009 dat zij vier dossiers voor een wedstrijdstadion, met name Brugge, Antwerpen, Gent en Genk wenste te ondersteunen in hun kandidatuurstelling voor het WK 2018/2022. De Vlaamse Regering besliste op 23 april 2010 dat de zes ingediende dossiers voor een oefenstadion in aanmerking kunnen komen voor ondersteuning. Aan de PMV werd opgedragen om de onderhandelingen met de clubs en lokale overheden op zich te nemen.

In december 2010 besliste de FIFA (Fédération Internationale de Football Association) om de organisatie van het WK in 2018 en in 2022 niet aan België en Nederland toe te wijzen, maar het engagement van de Vlaamse Regering om te investeren in de voetbalstadions bleef overeind. Anderzijds wordt de druk van UEFA (Union of European Football Associations) steeds groter omdat onze stadions niet beantwoorden aan de UEFA-normen om internationale wedstrijden te mogen organiseren. Op geregelde tijdstippen hebben we hierover al van gedachten gewisseld.

Minister, ik wil hier ook verwijzen naar een antwoord van u op een vraag van de heer Wienen over de stand van zaken van de verschillende dossiers op 12 mei 2011. U antwoordde toen: “Doordat het WK niet naar België komt, hebben drie van de vier geïnteresseerden voor grote stadions, zijnde Antwerpen, Brugge, Gent en Genk, laten weten dat ze wel een modernisering willen doen, maar voor een kleiner stadion. Enkel Brugge schijnt zich op dit moment nog te houden aan de omvang van een FIFA-wedstrijdstadion van 44.000 of meer toeschouwers. Enkel Brugge zou dus in aanmerking komen voor een achtergestelde lening van 10 miljoen euro. De negen andere stadions zouden dan als oefenstadion in aanmerking komen voor een achtergestelde lening van 5 miljoen euro.”

Intussen is in een aantal dossiers al heel wat vertraging opgelopen zoals in Brugge, waar het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan door de Raad van State is geschorst.

Gent wordt een soort ‘BHV-saga’, de kwestie wordt niet opgelost, deadlines verstrijken, de werken werden al een paar keer stilgelegd en opnieuw hervat. Er staan ondertussen een paar zuilen op het terrein, maar het project komt niet van de grond.

Bovendien hebben we ook te maken met de impact van de internationale financiële crisis waardoor heel wat investeerders niet happig zijn om aan dit soort risicovolle projecten verder concreet vorm te geven.

Minister, ik heb daarom de volgende concrete vragen voor u. Wat is de stand van zaken in de tien dossiers? Zijn de door de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) opgestarte onderhandelingen met de indieners al afgerond? We zijn immers al ruim twee jaar aan het onderhandelen. Waar zit men op het schema? Waar werden vertragingen opgelopen? Waaraan zijn die vertragingen te wijten en welke rol kan de Vlaamse Regering hierin spelen?

Zijn er indieners die ervoor hebben geopteerd om helemaal af te haken, om af te zien van hun project, formeel of door het uitblijven van concrete engagementen van een club of een lokale overheid?

Ik heb daarnet verwezen naar de situatie in Gent. Men zegt dat het stadion klaar zou zijn tegen de zomer van volgend jaar. Ik ben benieuwd of dat inderdaad kan. In Gent maakt men zich sterk dat men nog altijd in aanmerking komt voor een PMV-lening van 10 miljoen euro.

Zullen de geplande 50 miljoen euro aan PMV-middelen op een zinvolle manier besteed worden voor de modernisering van onze voetbalstadions? Tot wanneer kunnen de leningen opgenomen worden? Is er een deadline? Er is een engagement vanuit Vlaanderen, vanuit PMV, maar ik neem aan dat ook het project of het voorstel dat op tafel ligt, opgenomen moet worden binnen een bepaalde termijn, dat het voorstel niet voor eeuwig geldt.

We zien dat er inderdaad wijzigingen zijn, en de belangrijkste is natuurlijk het WK dat niet plaatsvindt. Heel wat stadions, steden, clubs en overheden schuiven de zaak nu op de lange baan. Het is goed dat u als bevoegde minister die met geld over de brug komt, de lokale overheden en de clubs wat kan aansporen om werk te maken van de modernisering van onze voetbalinfrastructuur. Als men niet meer meedoet met het project, met de geplande modaliteiten, wordt het dan geen tijd om heel die zaak eens opnieuw te bekijken en om eventueel met een nieuw besluit of een nieuw voorstel voor de dag te komen zodat we weten wie wel meedoet en wie niet?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, met uw goedvinden sla ik een deel van wat ik in mijn vraag heb neergeschreven, over omdat mijn goede en gewaardeerde collega het daar al uitgebreid over heeft gehad. Mijn eerste drie vragen zijn eigenlijk ook volledig gelijklopend.

Ik zal een wat meer politieke en wat minder technische vraag stellen, en daarvoor ga ik een beetje verder terug in de tijd dan de heer Yüksel. Hij had het over de beslissingen van de Vlaamse Regering, over de mogelijke organisatie van het WK en dergelijke meer. Ik wil terugkeren naar de start van dit dossier.

Die start kwam er met een haalbaarheids- en behoeftestudie die werd uitgevoerd bij KPMG in opdracht van de toenmalige minister van Sport, de huidige doctorandus, Bert Anciaux – ik heb toch gelezen dat hij zal doctoreren. Op basis van die studie bleek dat er in Vlaanderen een enorme behoefte is aan nieuwe of vernieuwde voetbalinfrastructuur, temeer daar we willen voldoen aan de normen van UEFA en FIFA. Uit die studie bleek dat ongeveer acht à negen nieuwe of vernieuwde stadions nodig waren. Op basis van de studie heeft de toenmalige Vlaamse Regering heel uitdrukkelijk gezegd dat ze haar verantwoordelijkheid wou nemen en dat ze zich schaarde achter het feit dat er inderdaad nood is aan nieuwe of vernieuwde topvoetbalinfrastructuur.

U hebt dit dossier geërfd. U hebt een maatregel genomen die vooral gebaseerd was op de mogelijke organisatie van het WK 2018. Die organisatie zijn we misgelopen. Het zij zo, maar dit project mag daardoor niet blijven stilstaan. De aanzet was alleszins goed, ik had geen enkel probleem met de regeringsbeslissing die toen werd genomen, met de uitgestelde leningen bij PMV. We stellen nu toch vast dat de vernieuwing van onze topvoetbalinfrastructuur in het slop zit. We hebben het probleem met de ruimtelijke ordening wat het stadiondossier voor Brugge betreft. We hebben de rechtszaken wat het stadiondossier in Gent betreft. We hebben natuurlijk ook het typisch Antwerpse dossier, waarover ik u niet langer geleden dan eergisteren op ATV heb horen verklaren dat het nu aan de stad Antwerpen en aan de beide clubs is om tot een akkoord te komen.

Ik begin dat een beetje te makkelijk te vinden. Als de Vlaamse Regering in het verleden heeft gezegd dat de nieuwe en vernieuwde voetbalinfrastructuur nodig is, dan is een extra inspanning noodzakelijk. Dat hoeft niet per se een extra financiële inspanning te zijn. Het kan ook een inspanning zijn waarbij u, als minister van Sport, en de Vlaamse Regering meer aandacht besteden aan het dossier en een meer coördinerende rol opnemen dan tot nu het geval is geweest. Want ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat de Vlaamse Regering – die uiteraard achter de beslissing over de uitgestelde leningen blijft staan – afwacht en toekijkt,

ziet dat de steden en gemeenten er een rommeltje van maken en wellicht denkt dat dit voor haar goedkoop uitvalt. Want zo moet de Vlaamse Regering niet met die leningen op de proppen komen.

Mocht mijn indruk juist zijn, dan vind ik dat een verkeerde houding. Is het niet nodig het beleid te wijzigen? Moeten wij de Vlaamse Regering niet ertoe aanzetten een voortrekkersrol in dit dossier op te nemen? U bent ook minister van Begroting. U moet waken over de centen van de overheid en ervoor zorgen dat de begroting in evenwicht blijft. Volgens mij zijn er evenwel nog andere mogelijkheden om als Vlaamse Regering een voortrekkersrol te spelen. Ik stel vast dat mensen van uw kabinet deel uitmaken van de projectgroep voor Antwerpen, maar die komt voorlopig niet meer samen. Dat lijkt mij problematisch.

Mijn vragen zijn dezelfde als die van mijn collega: vragen over de stand van zaken, over de knelpunten en hoe die weg te werken. Maar ik heb ook een hoofdvraag, die eerder van politieke aard is: volstaat de beslissing van de Vlaamse Regering om te voorzien in de mogelijkheid om per stadion een uitgestelde lening voor een bedrag van 5 of 10 miljoen euro te verlenen, of zijn er nog andere mogelijkheden om het probleem te remediëren? Ik vind dat een aanpassing van het beleid noodzakelijk is, en ik vraag mij af of u mijn mening deelt en welke wijzigingen u dan wel overweegt door te voeren om de dossiers te deblokken.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, ik begrijp natuurlijk wel de bekommernissen van de vraagstellers, maar hun initiatief begrijp ik dan weer niet. Het gaat over een zeer specifiek dossier, uitgewerkt naar aanleiding van de eventuele organisatie van het wereldkampioenschap voetbal. In het verleden gaf u daarover uitleg, en ik heb toen gezegd dat ik mij in uw antwoord kon vinden. Ik moet het verhaal niet herhalen. De bekommernissen van de vraagstellers over de sportinfrastructuur zijn terecht. Zeker voor de voetbalsport zijn er noden. Controles hebben dat uitgewezen. Maar als de clubs niet reageren op de uitgetekende plannen, dan lijkt het mij iets te veel gevraagd om van de minister te verwachten dat hij zelf contact met de clubs opneemt om ervoor te zorgen dat er iets gebeurt. Die vraag begrijp ik niet goed.

Het project is uitgewerkt. De spelregels zijn gekend. Hier hebben wij het er al over gehad dat de spelregels ook duidelijk zijn wanneer de capaciteit wordt verminderd. De vragen aan de minister zijn dus wat vreemd. Ik kan me wel vinden in de stelling van de heer Wienen dat er nood is aan goede sportinfrastructuur. Dat is zeker zo. Misschien is het nuttig eens de bestaande sportinfrastructuur, zeker voor de voetbalsport, op te lijsten. Maar het blijft dan de vraag of de remediëring daaraan een opdracht voor de minister is. Misschien moet hij het kader schetsen. Dat moet dan gebeuren in een alomvattend plan voor de sportinfrastructuur in Vlaanderen. Voetbal verdient daarin een plaats.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, ook ik zou graag een stand van zaken over de voetbalstadions krijgen, mét een overzicht van de knelpunten. Dit dossier is al enkele keren besproken. Ik hoop dat u vasthoudt aan het kader dat u hebt uitgetekend: 10 miljoen euro voor een groot stadion en 5 miljoen euro voor een klein. Ik hoor dat sommigen op meer geld hopen. Ik begrijp dat er nood is aan voetbalstadions, maar wij mogen niet overdrijven. Wie geld wil, moet er ook iets voor doen. Men wist op voorhand waar men aan toe was, en daaraan moet u vasthouden.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, de regeling is vrij genereus. Men kan toch niet beslissen om geld vrij te maken om pakweg in Boom een groot voetbalstadion te bouwen, met de argumentatie dat men daar grote ambities heeft? Ik sluit mij dus aan bij wat de heer Gysbrechts en mevrouw Werbrouck zeiden. Wat is de stand van zaken, en wat zijn de

redenen waarom de regeling niet tot concrete resultaten leidt, afgezien van het feit dat wij geen onthaalland voor de organisatie van het WK worden? De overheid heeft een belangrijke geste naar de voetbalsector gedaan. Naar andere sportsectoren doet zij dat doorgaans niet. Het is de voetbalwereld gegund, maar die moet daar dan wel professioneel mee omgaan.

De voorzitter: Ik heb deze vragen geagendeerd omdat ik vermoedde dat er nieuwe elementen zijn. Sommige collega's peilen naar de stand van zaken, en dat is op zich niet het voorwerp van vragen om uitleg. Tenzij er zich grote ontwikkelingen in het dossier voordoen, wil ik afspreken dat die vragen niet worden behandeld. Over dit onderwerp is er een stroom van schriftelijke vragen op gang gekomen. Ik begrijp dat men op lokaal vlak daarop aandringt, maar het kan niet dat wij daarover een aanhoudende reeks van mondelinge en schriftelijke vragen stellen. Met de minister is afgesproken dat hij spontaan een stand van zaken komt geven indien er ontwikkelingen in het dossier zijn. Onze ervaringen uit het verleden zijn trouwens positief, want de minister deed dat al geregeld, bijvoorbeeld over de dopingbestrijding.

Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, ik zal mijn antwoord vrij kort houden. Van bij de aanvang ging het in wezen niet over de organisatie van het WK, maar wel over de modernisering van de voetbalstadions. Ik erfde dat dossier van mijn voorganger, en koppelde er het WK-dossier aan. Dat laatste dossier was in het regeerakkoord opgenomen, maar er stonden geen middelen tegenover. Wij organiseren het WK niet, en ik val terug op het initiële plan, dat op tien dossiers betrekking heeft. Over die dossiers wordt nog steeds onderhandeld. Er zijn geen spectaculaire ontwikkelingen te melden.

Voor Antwerpen heeft een werkgroep met mensen van de stad en mijn kabinet zich over de stadions van twee ploegen gebogen. Wegens een nieuwe leiding van een van de twee ploegen was het moeilijk om met de twee ploegen samen te komen, waarna de stad de rol op zich nam om de discussie al pendelend te organiseren. Ik word daarvan op de hoogte gehouden. Als ik een tijdje niets meer verneem, neem ik zelf contact op om te horen hoe het zit. Een element van pendeldiplomatie is dat het discreet gebeurt. In het toevallige interview over de topsportschool in Antwerpen heb ik nog eens bevestigd dat ik graag zou hebben dat we stappen vooruit zetten. Het is nodig de clubs wat verder onder druk te zetten.

Er is geen nieuwe doorbraak op dit moment. Dat geldt overigens voor alle dossiers. De deadline voor stadionvernieuwing of -bouw was voor het WK in 2018. Dat blijft de deadline. Dat verander ik niet. Het is niet eeuwig. De oproep blijft tegen 2018.

U had het over Gent. Daar is er altijd vraag geweest naar meer geld, overal overigens. Ik houd me aan de afspraken: een stadion van 44.000 toeschouwers is 10 miljoen euro bij PMV en een kleiner stadion is 5 miljoen euro bij PMV, als men aan de voorwaarden voldoet. Ik zie niet in waarom ik dat zou veranderen. Ik blijf ook bij de tien dossiers. We hebben de oproep gedaan. Als we die vandaag opnieuw zouden doen, kregen we andere ploegen en andere voorstellen, maar mijn budget is beperkt. Ik werk verder met de clubs die een vraag hebben ingediend.

Het probleem bij Gent zit ergens anders. Er is een dispuut tussen betrokken aannemers. Mijnheer Wienen, u begrijpt dat ik me niet meng in een ruzie tussen aannemers. Voetbalclub AA Gent is daarvoor goed geplaatst, ik minder. Het dossier is ver gevorderd. Er is contact tussen PMV en AA Gent, zodat, als er een akkoord is met die aannemers, er snel geschakeld kan worden. Ik verwacht dat er spoedig een doorbraak zal zijn. Dan kunnen we verder.

De situatie in Brugge is vorige week in de plenaire vergadering besproken. In deze wereld worden RUP's regelmatig geschorst, of het nu tramlijnen in Wijnegem zijn of wetenschapsparken in Gent. Nu gebeurt het hier. Ik bespreek ondertussen met de club en de stad mogelijke oplossingen. We zoeken hoe we zo snel mogelijk verder kunnen met dat RUP.

Ik neem zeker initiatief, heren Wienen en Yüksel, om te kijken hoe we dat aspect kunnen oplossen.

In Genk heeft men na het niet halen van het WK gekozen voor kleinschaligere aanpassingen. Definitieve keuzes werden nog niet aangegeven.

Sint-Truiden was eigenlijk ver gevorderd, maar het schijnt dat de voorzitter liever naar een andere club ging. Roland Duchatelet is naar Standard Luik gegaan. Dat heeft ertoe geleid dat het dossier wordt herbekeken. Je kunt het ook kaderen in andere investeringsmogelijkheden of zo. Ik heb dat niet gevraagd, maar zij kijken nu of ze ook zonder Roland Duchatelet verder kunnen gaan.

Waregem staat het verst. De overheidsopdracht is uitgeschreven. De offertes moesten in de loop van deze maand worden ingediend. PMV werd betrokken bij alles en zal waarschijnlijk ook worden betrokken bij de screening van de financiering van de aangeboden offertes. Zodra de stad een keuze heeft gemaakt voor een beperkt aantal potentiële partners, zal PMV de gesprekken met deze partijen opstarten en kan dat worden afgerond.

Voor Lokeren zijn er geen nieuwe elementen.

In Mechelen is er de problematiek van de eigendomssituatie van het stadion. Dat ligt buiten mijn wil. Er is een proces tussen vorige voorzitters en de huidige club. Daardoor zijn de besprekingen on hold gezet, maar het idee leeft uitdrukkelijk om voort te gaan met een dossier voor herwaardering van het stadion.

Westerlo moet de uitbreiding en aanpassing van het huidige stadion en het plan om deze te combineren met andere activiteiten op de site nog toetsen aan een nog vast te stellen RUP. Er moet dus nog een aanvraag voor een wijziging van een RUP komen.

U weet dat de voorwaarde in Leuven was dat de club zou promoveren. Dat is gebeurd, maar Leuven zegt vandaag dat ze graag nog gunstige voetbalresultaten afwachten.

U hoort dat geen van de tien clubs afhaakt. Iedereen blijft geïnteresseerd. Iedereen kent de deadline, mijnheer Yüksel. We doen verder. Ik zal erover waken dat de middelen gevrijwaard blijven. Het gaat traag. De deadline blijft 2018. De vertragingen, mijnheer Wienen, zijn zeker niet te wijten aan de Vlaamse Regering. We blijven druk zetten in de dossiers, maar ik ga echt niet in de plaats van een ploeg onderhandelen met aannemers. Ik maak ook geen bijkomende middelen vrij.

Mocht het zo zijn dat in een specifiek dossier de planning niet meer kan worden gehaald of dat men niet meer aan de criteria voldoet, zal ik dossierspecifiek kijken of er iets moet worden aangepast en wat we daarvoor doen bij de Vlaamse Regering. De oorspronkelijke doelstelling blijft: een vernieuwing van voetbalstadions. Ik hoop dat, zoals bij Zulte-Waregem, ook voor de andere dossiers snel de plaatselijke of dossierspecifieke problemen worden opgelost.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, ik wil eerst reageren op uw opmerkingen. Uiteraard vragen wij een stand van zaken, maar er zijn nieuwe elementen. Ik verwijs naar Brugge. Vanuit Gent wordt er voortdurend nieuws in de pers gebracht. Dat maakt dat we bijzonder geïnteresseerd zijn in de situatie. Vandaag heeft de minister duidelijke antwoorden gegeven, waarvoor ik hem uitdrukkelijk wil bedanken.

De voorzitter: Ik heb de vragen goedgekeurd en geagendeerd. U hebt dus geen punt. U verwijst naar Brugge. Dat is ter sprake gekomen in de plenaire vergadering.

De heer Veli Yüksel: Vanuit ruimtelijk oogpunt.

De voorzitter: De situatie in Brugge is veel breder dan dat besproken. De minister is toevallig bevoegd voor beide domeinen.

Ik zeg enkel dat ik, als er nog vragen komen, nauwgezet zal kijken of er nieuwe elementen zijn. Ik vraag begrip dat ik de vragen niet agendeer als er niet echt relevante nieuwe elementen zijn. Daarbij is er afgesproken met de minister dat er, als er beleidsmatig of in de dossiers nieuwe elementen zijn, een spontane mededeling komt van de regering. Dat is het enige dat ik vraag. Niemand hoeft zich – ik durf het bijna niet te zeggen – gebelgd te voelen.

Minister Philippe Muylers: Ik engageer me er opnieuw toe dat ik grote wijzigingen of doorbraken in dossiers hier zal melden.

De heer Veli Yüksel: Laten we inhoudelijk verder doen, collega's. Ik heb begrepen dat er tot op heden nog geen enkel contract is getekend met PMV. De deadline van 2018 blijft overeind. Daar heb ik alle begrip voor.

Er was kritiek van FIFA en UEFA over het laten plaatsvinden van internationale wedstrijden in België. Ik verwijs naar het Koning Boudewijnstadion. De deadline is 2013 of 2014. Daarna beantwoordt geen enkel stadion in België nog aan de criteria om een internationale wedstrijd te laten plaatsvinden. Daar moeten we rekening mee houden. Misschien moet u toch kijken of er geen afwijkende procedure moet worden gehanteerd voor het Koning Boudewijnstadion.

In Gent zijn er uiteraard problemen tussen contractanten. Maar als ik mij niet vergis, heeft de stad u in een brief gevraagd meer middelen ter beschikking te stellen. Wat hebt u daarop geantwoord? Was er een officiële vraag, minister? De heer Gysbrechts zegt dat alles duidelijk is en dat alles loopt. Uw schepen van Sport, mijnheer Gysbrechts, vertelt in Gent allerlei zaken in de pers. Volgens hem moeten we nog een en ander krijgen en komt Vlaanderen zijn belofte niet na. Het gaat om een partijgenoot van u. Ik wil duidelijkheid over het geheel van de dossiers. Indien het enkel over Gent zou gaan, dan zou ik een schriftelijke vraag stellen. Ik wil vandaag echter een stand van zaken krijgen.

Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik begrijp dat er geen nieuw besluit komt en dat de afgesproken procedures worden gevolgd. Kunt u nog wat verduidelijking geven over de situatie in Brussel in verband met de FIFA en UEFA?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, u zegt dat u de woorden 'gebelgd voelen' bijna niet durft te gebruiken. Als u zich gebelgd voelt, dan is dat een zeer negatief gevoel. Dat verwoordt perfect mijn gevoel bij België. U mag dat dus gerust blijven gebruiken.

Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Wanneer de ambitie van de Vlaamse Regering, zoals ik heb geschetst in het verleden, is om te komen tot de vernieuwing van de topvoetbalinfrastructuur, dan vrees ik dat ze toch een tandje zal moeten bijsteken. Dat hoeft niet per se met pecunia te zijn, dat kan ook anders. Ik vrees echter dat we nu achterstand aan het oplopen zijn. U hebt het lijstje gegeven. Zulte-Waregem staat het verst.

Ik heb begrip voor de collega's die zeggen dat er nog andere sportinfrastructuur moet worden verwezenlijkt naast het voetbal. In dit project wordt het echter wel stilaan prangend. Hoe lang zal UEFA nog geduld oefenen? Quousque tandem? Dit zal de vraag zijn die UEFA zich zal stellen wanneer zij de stadioninfrastructuur in ons land ziet. Wanneer we geen vaart maken met deze dossiers, vrees ik dat we zullen terechtkomen in een situatie dat er in Vlaanderen geen internationaal voetbal meer mogelijk zal zijn. Voor Brussel is een andere regering verantwoordelijk. Met het Koning Boudewijnstadion en Anderlecht hebt u natuurlijk niets te maken.

In een ver verleden ben ik gemeenteraadslid geweest in Gent, toen ik daar woonde. Ik ben gelukkig terug naar mijn heimat gegaan. Mijn eerste vraag over het voetbalstadion in Gent dateert van 2001. Toen was het project al kant-en-klaar. Er ging een stadion komen nog voor de gemeenteraadsverkiezingen van 2006. Ik stel vast dat we intussen tien jaar verder zijn en dat men behalve wat heipalen nog geen vooruitgang heeft geboekt. Als we die timing ook voor de andere clubs hanteren, dan zullen we 2018 niet halen.

U zegt dat er nog tijd is en dat de deadline 2018 is. Dat is maar zeven jaar. Met de ervaring die ik uit het verleden met dit soort projecten heb, stel ik vast dat we er niet zullen komen. Misschien moet er wat meer druk worden gelegd en moeten er vanuit de Vlaamse Regering wat meer initiatieven worden genomen om de steden en gemeenten die geïnteresseerd waren of de respectieve voetbalclubs aan te zetten tot spoed. Ik blijf erbij dat daar voor de Vlaamse Regering een belangrijke coördinerende rol is weggelegd.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Als deze commissie vindt dat ik bij de voetbalclubs die in eerste klasse spelen maar geen lid zijn van de Voetbalfederatie Vlaanderen, de prioriteit moet leggen voor de bouw van een topsportinfrastructuur, dan wil ik dat graag weten. Als men wil dat wij deze dure zaken opnemen in onze begroting, dan hadden we dat beter in het regeerakkoord opgenomen.

Mijnheer Wienen, u zegt dat het een prangend dossier is en dat ik een tandje bij moet steken. Ik ben het daar niet meer eens. Iedereen heeft zijn eigen verantwoordelijkheid. We hebben het hier over topclubs die beweren dat ze internationale ambities hebben. Zij beweren dat ze een stadion kunnen bouwen. Een aantal topvoorzitters beweert zelfs zonder overheidssteun een stadion te kunnen bouwen. Welnu, laat ze dat doen en ik zal ze steunen met randvoorwaarden. En die voorwaarden zijn er. Als men in Antwerpen een stadion wil bouwen, dan moet er worden gewerkt aan de mobiliteit. Als men in Brugge een stadion wil bouwen, dan heeft men een ontsluiting nodig. Daar zullen wij onze bijdrage aan leveren. Maar wij zullen geen stadions bouwen in de plaats van de clubs. Wij doen ons werk zoals dat hoort. De Sportfacilitator coördineert de zaken. Wij beschikken met de kennis van zaken van ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) over DBFM (design, build, finance, maintain). Het is niet aan ons om een financieel plan te maken. PMV en de Sportfacilitator staan wel klaar om ondersteuning te bieden.

Het Koning Boudewijnstadion ligt inderdaad in Brussel. Daar hebben wij dus niets mee te maken.

Een van de schepenen van Gent wil meer geld. Toen hij echter intekende, waren de voorwaarden duidelijk. De voorwaarde was 10 miljoen euro voor een wedstrijdstadion en 5 miljoen euro voor een trainingstadion. Die voorwaarden waren op voorhand op papier vastgelegd. Men heeft daarop ingetekend. Nu in de pers doen alsof wij onze belofte niet houden, is fout. Men speelt politieke spelletjes om het eigen onvermogen te verdoezelen.

Ik heb inderdaad een brief gekregen. De voorwaarden blijven echter dezelfde. Ik zal die dus niet veranderen omwille van één schepen. Ik heb de voorzitter van de ploeg in kwestie gebeld. Die was op de hoogte en zei dat het natuurlijk fijn zou zijn om meer geld te krijgen. Maar welke ploeg zou dat niet vinden? Voor alle duidelijkheid, ik houd me aan de voorwaarden die op voorhand zijn gesteld.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik ben blij met het antwoord van de minister. Het spreekt mijn aansluitend betoog bij de vragen helemaal niet tegen. Ik denk dat we op dezelfde golflengte zitten. Ik ben ook blij te horen dat alle dossiers nog lopen. Ik vind het heel belangrijk dat die sportinfrastructuur, ook in het voetbal, wordt verbeterd. Ik vind het goed dat die clubs nog bezig zijn met hun dossiers en gebruik maken van het aanbod vanuit Vlaanderen. Ik hoop dat ze hun deadline halen. Het zou jammer zijn indien dat niet het geval was. Anderzijds moeten we ze ook niet achternalopen. Het aanbod ligt er.

Mijnheer Yüksel, wat die specifieke stad en situatie betreft, zijn ook de spelregels duidelijk. Ik heb geen enkele reden om die in vraag te stellen. Die spelregels zijn nog nooit veranderd en de minister heeft me maanden geleden al gezegd dat hij niet de intentie heeft om die te veranderen. Ik heb toen geantwoord dat ik dat perfect kon begrijpen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind het goed dat u bij uw standpunt blijft. De regels moeten langs beiden kanten gerespecteerd worden. De deadline komt wel heel snel dichterbij. U moet echter niet met de aannemers gaan praten. De clubs moeten dat doen. Zij kunnen geld krijgen mits ze voldoen aan de voorwaarden.

Ik ben blij dat er voorlopig geen afhakers zijn, al vrees ik dat er toch een paar twijfelgevallen tussen zitten. Het gaat traag in Vlaanderen en het is inderdaad noodzakelijk dat we de vernieuwingen aan de voetbalstadions doen. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat de deadline gehaald zal worden. Alles gaat traag, niet gewoon traag, maar heel traag.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik wil graag nog drie zaken aanhalen.

Minister, u mag zich niet zo opwinden, dat is slecht voor de gezondheid, slecht voor de bloeddruk. U mag dat niet doen, u moet aan uw lichaam denken.

Ik heb genoteerd dat u bereid bent om met een bepaalde voorzitter van een Antwerpse voetbalclub te onderhandelen indien hij zelf een stadion wil bouwen. U hebt gezegd dat u hem de randvoorwaarden wilt geven. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

U hebt gezegd dat als ze het zelf willen doen en als ze denken dat ze er zelf de middelen voor hebben, ze dat ook maar moeten doen en dat u dan de randvoorwaarden inzake mobiliteit en dergelijke meer zult meedelen aan die club. U moet dat dan misschien maar eens doen.

U probeert me een beetje in een bepaald kamp te situeren, maar op geen enkel moment heb ik ervoor gepleit dat u als Vlaamse Regering meer geld moet uittrekken voor de bouw van voetbalstadions. Ik heb dat op geen enkel moment gezegd. Ik heb helemaal niet gezegd dat de Vlaamse Regering stadions moet bouwen. Ik heb het vooral gehad over een coördinerende rol, een voortrekkersrol, die de Vlaamse Regering kan spelen in deze dossiers. Ik vind dat dat te weinig gebeurt. Op dit moment hebt u inderdaad de spelregels uitgelegd en zijn de clubs daarop ingeschreven. U kijkt er nu naar en u wacht af wat er gebeurt. U blijft ernaar kijken en in 2018 zult u vaststellen dat u heel mooi hebt gekeken, maar dat er niets van in huis is gekomen. Het is spijtig, maar er zal geen internationaal voetbal meer zijn in Vlaanderen.

Minister Philippe Muyters: Ik wil alleen zeggen dat de afleiding verkeerd is.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik ben blij dat de spelregels voor iedereen duidelijk zijn en dat iedereen hier ze ook onderschrijft, dat er een kamerbrede consensus over is. Ik zal de boodschap ook aan de Gentse achterban, aan alle supporters van de Buffalo's, overmaken.

Ik heb niet over Brussel gesproken, ik heb over het Koning Boudewijnstadion gesproken. Ik weet dat het in Brussel ligt, ik heb geografisch inzicht, maar dat stadion wordt tot op heden gebruikt voor internationale wedstrijden. We zitten met het gegeven dat FIFA en UEFA zeggen dat we onze stadions moeten moderniseren en uitbreiden. We spreken niet over Brussel of over Wallonië, alleen over Vlaanderen. Er is een risico dat er over afzienbare tijd geen internationale wedstrijden kunnen plaatsvinden in Vlaanderen. Dat is iets waarmee u rekening moet houden. U zou inderdaad, zoals de heer Wienen opmerkt, een iets actievere rol kunnen spelen, maar het zijn de clubs en de lokale overheden die moeten bouwen. U moet met dit risico rekening houden. Voor de rest wil ik u bedanken voor het antwoord.

Minister Philippe Muyters: FIFA en UEFA stellen verschillende voorwaarden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over subsidies voor gemeenten voor Finse pistes en de renovatie van sportvloeren
- 2674 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het Vlaams Sportinfrastructuurplan en het Vlaams sportinfrastructuurbeleid
- 131 (2011-2012)

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het sportinfrastructuurplan
- 233 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, na het zomerreces stelde u een initiatief voor met daarin de subsidiëring van Finse pistes en de renovatie van sportvloeren. Het zijn twee duidelijke noden die de gemeentebesturen hebben, dat blijkt uit een onderzoek door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSOG) die in uw opdracht werd uitgevoerd.

De kleinschalige, lichte sportinfrastructuur is voor de gemeenten noodzakelijk, er is veel vraag naar in de samenleving. De aanleg ervan zou snel moeten kunnen gebeuren. U wilt een eenmalige incentive geven. Het systeem is simpel. Lokale besturen krijgen 50 procent van de uitgaven terug en de aanvraag voor de eerste subsidieronde diende ingediend te zijn tegen 14 oktober. Ik zal u niet naar een stand van zaken vragen, maar u mag die natuurlijk altijd geven.

Mijn achtergrond is natuurlijk anders. Ik zei daarnet tegen een collega dat ik een ‘Johan Sauwenske’ zou kunnen doen. De heer Sauwens heeft het hier immers al vaak gewezen op de spanning in het subsidiesysteem wanneer lokale besturen en de Vlaamse overheid een relatie met elkaar aangaan. Ik verwijs nu niet naar de voetbalstadions, maar naar andere infrastructuur die in de vorige legislatuur aan bod kwam, want die leverde ook de nodige zorgen op. U weet dat, u voert alles correct uit. Ik wijs alleen op de moeilijke spanning.

We komen uit een andere tijd, voor de hervorming van het Gemeentefonds waren er nog veel meer sectorale subsidielijnen dan vandaag. In het licht van het Planlastendecreet en het Nieuw Gemeentendecreet zullen we die vereenvoudigen. Vroeger bestonden heel veel specifieke subsidielijnen tussen Vlaanderen en de lokale besturen. De eerste grote golf van sporthallen – als ik die ouderwetse term nog mag gebruiken – in Vlaanderen, kwam er op basis van een systeem van de Vlaamse overheid waarbij dit soort specifieke subsidie aan lokale besturen werd toegekend.

Het is fijn natuurlijk dat lokale besturen worden gestimuleerd, maar ten gronde moeten we hier toch vragen bij stellen. Elke minister voor u heeft dezelfde neiging gehad. Het is immers aantrekkelijk om een directe subsidierelatie op te bouwen met een lokaal bestuur zodat er op het terrein snel resultaten te zien zijn. Ik begrijp dat. Ik kan me daar vanuit mijn beleidservaring iets bij voorstellen. Het heeft effect. We moeten ons toch eens ten gronde afvragen of het een correct systeem is. Ik ben het idee genegen, daar gaat het niet over. Ik ben niet tegen Finse pistes. Ik ben een actieve jogger, hoe zou ik ertegen kunnen zijn? Ik vraag me echter af of het de rol van de Vlaamse overheid is om te interveniëren.

Ik baseer me op het advies van de Vlaamse Sportraad, een toch heel eerbiedwaardige instelling en een onderdeel van de Strategische Adviesraad. In het advies staat: “Dit initiatief lijkt misschien impulsief, maar het maakt deel uit van een groter ‘Sport voor Allen’-project.” Ik wil dat project trouwens graag samen met u ondersteunen. Er staat ook: “het ligt ook in lijn met de evaluatie van de VVSOG”, en ook dat is oké. Maar net als ik stelt de Vlaamse Sportraad zich ook vragen bij dit initiatief: “Onlangs stond het Planlastendecreet op de agenda en dat

wil de voorgedij van de Vlaamse Regering over de gemeenten afbouwen en toch worden nu weer gelden van de Vlaamse overheid naar de gemeenten gedraineerd. Wat in dit project wordt voorgesteld, behoort tot de corebusiness van het lokale niveau. Het gaat tegen de principes in van het kerntakendebat en van de interne staatshervorming.” Dat uw collega-minister die bevoegd is voor de interne staatshervorming, dat heeft laten passeren, vind ik een beetje merkwaardig, maar goed, ik kan dat in zekere zin wel begrijpen. “Dat de lokale besturen dit een goed initiatief vinden, wekt natuurlijk geen verbazing, ze zijn blij dat ze dit kunnen doen en er wat financiële middelen voor krijgen”, schrijft de Vlaamse Sportraad verder.

Wat opvalt, minister, is dat zelfs het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) dat de lokale besturen ondersteunt in hun sportbeleid, ook vragen heeft bij dit initiatief. Ze drukken zich iets meer omfloerst uit, want natuurlijk zullen ze geen subsidielijn afwijzen, dat zou al te gek zijn.

De Vlaamse Sportraad schrijft: “Toch vindt ook het ISB dat een Finse piste aanleggen voor een gemeente geen onoverkomelijke kost is. Voor een sportvloer ligt dat anders. Daar kunnen de kosten wel hoog oplopen.” Het ISB maakt dus een onderscheid tussen de twee subsidielijnen: enerzijds de Finse piste en anderzijds de sportvloer, wat een dure operatie is. Dat onderscheid is ook belangrijk.

Minister, welke motieven hanteert u om de subsidiëring van Finse pistes en van sportvloeren te organiseren? Het zijn twee verschillende dimensies, qua budget en impact. Komt dat naar voren uit het onderzoek dat de VVSG in uw opdracht uitvoerde? De VVSG is daar iets minder expliciet kritisch over, maar toch wel zijdelings. Ze schrijven het niet met zoveel woorden. Ze hebben het onderzoek dan ook in uw opdracht uitgevoerd.

Waarom kiest u zo gericht? Die vraag stelt de Vlaamse Sportraad zich ook. Kunnen de gemeentebesturen niet zelf bepalen waar hun grootste behoeftes liggen op het vlak van infrastructuur en uitrusting? De gemeenten zouden een korte nota kunnen invullen waarin ze verantwoorden wat ze nodig hebben. In de ene gemeente zullen dat trapveldjes zijn, in een andere gemeente een Finse piste en in een derde gemeente misschien de aanleg van open water. Gemeenten kunnen diverse sportbehoeften hebben. Waarom bent u dan zo gericht?

Waarom wordt over dat initiatief met geen woord gerept in de beleidsbrief Sport 2010-2011, noch in de beleidsnota Sport 2009-2014? Ik denk dat om die reden het woordje ‘impulsief’ werd opgenomen in het advies van de Vlaamse Sportraad. Het komt als manna uit de hemel neergedwarreld.

Wanneer treedt de regeling in werking? Die vraag werd achterhaald door de feiten. U hoeft daar dus niet meer op te antwoorden.

Wat bedoelt u ten slotte met de volgende passage uit uw persmededeling: “De optie is er om dit later verder te zetten binnen een nieuw, nog uit te werken decretaal kader, in overeenstemming met een globale aanpak van de aanleg en renovatie van sportinfrastructuur in Vlaanderen.” Komt er een decreet over sportinfrastructuur? Een dergelijk initiatief is toch niet aangekondigd in de beleidsnota Sport? Ik kijk reikhalzend uit naar uw beleidsbrief Sport en naar het vervolg van het verhaal.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, voorzitter, collega’s, het decreet betreffende een inhaalbeweging in sportinfrastructuur via alternatieve financiering vormt het wettelijk kader voor het zogenaamde Vlaams Sportinfrastructuurplan. Dat decreet had tot doel op middellange termijn het globale tekort aan sportinfrastructuur in Vlaanderen weg te werken.

In april 2011 discussieerden we over de evaluatie van dat Vlaamse Sportinfrastructuurplan omdat bleek dat heel wat gemeenten moeilijkheden ondervinden tijdens het hele proces en dat

die ten gevolge van die knelpunten ook uit het proces stappen. De cijfers zijn toen duidelijk en volledig aan bod gekomen.

Tijdens die discussie was er een kamerbrede consensus over het feit dat het Vlaams Sportinfrastructuurplan in essentie eigenlijk tekortgeschoten is, waardoor er nood is aan bijsturing. U onderschreef die zienswijze tijdens de commissievergadering, wat logisch is aangezien dat duidelijk in uw beleidsbrief Sport 2010-2011 staat.

Als antwoord op de vraag naar de timing waarbinnen u aanbevelingen zou implementeren, gaf u aan dat u een aantal aanbevelingen zou laten voorbereiden. Die aanbevelingen zou u dan gebruiken om een beter zicht te krijgen op de noden en de wensen van de lokale overheden, maar ook op de bovenlokale behoeften die werden aangekaart. Op basis van dat alles hoopte u om nog voor het einde van de zomer een aantal fundamentele beleidsbeslissingen met betrekking tot het Vlaamse Sportinfrastructuurplan te kunnen nemen.

Minister, in afwachting van een structurele bijsturing van het Vlaams Sportinfrastructuurplan lanceerde u begin augustus een nieuw tijdelijk subsidiereglement voor investeringen in zogenaamde kleine, lichte sportinfrastructuur.

Langs de ene kant ben ik niet ontevreden, omdat u geen afwachtende houding aanneemt in afwachting van een nieuw decretaal kader voor de sportinfrastructuur. U weet dat we in Vlaanderen met een structureel tekort aan kwaliteitsvolle en toegankelijke sportinfrastructuur kampen. De Vlaamse Sportraad heeft inderdaad een aantal kritische argumenten naar voren gebracht. Die sluiten redelijk aan bij mijn gedachtegang. Zoals de heer Caron al zei, wordt er met dat subsidiereglement weer rechtstreeks geïnterfereerd bij de lokale besturen, terwijl het, zeker wat de Finse pistes betreft, de lokale besturen zijn die de kosten dragen. Ik wil dan ook aanstippen dat het over een tijdelijk subsidiereglement gaat. Dat maakt het kluwen van verschillende tijdelijke ad-hoctoestanden er niet eenvoudiger op. Daarom mag het tijdelijk subsidiereglement de noodzaak aan een structurele bijsturing van het Vlaams Sportinfrastructuurplan en het beleid in zijn geheel niet verbloemen. Het is een absolute noodzaak en prioriteit om onze structurele achterstand inzake die sportinfrastructuur in de toekomst daadkrachtig aan te pakken. Een alomvattend kader en een plan van aanpak is functioneel veel effectiever en zorgt voor meer duidelijkheid en transparantie in vergelijking met het nu bestaande kluwen waarmee de gemeenten het moeilijk hebben.

Minister, Vlaanderen kent reeds lang een achterstand inzake sportinfrastructuur. In april 2011 was er een brede consensus dat het Vlaams Sportinfrastructuurplan bijgestuurd diende te worden. Nu blijven we echter weer stilstaan, omdat er geen fundamentele beleidsbeslissingen worden genomen of echte bijsturingen worden doorgevoerd, enkel tijdelijke.

Minister, verwacht u dan daadwerkelijk om concrete beleidsbeslissingen met betrekking tot het Vlaams Sportinfrastructuurplan te implementeren? Wanneer zal dat gebeuren?

In de beleidsbrief Sport 2010-2011 stelde u dat u vorm zou geven aan het Vlaams sportinfrastructuurbeleid in het algemeen. Heeft de vertraging met betrekking tot het effectief bijsturen van het sportinfrastructuurplan ook consequenties gehad voor de ontwikkeling van het algemeen Vlaams sportinfrastructuurbeleid? Werd aan dit Vlaams sportinfrastructuurbeleid reeds succesvol vorm gegeven? Zo niet, wanneer kunnen we dit verwachten?

Welke richting gaat u uit met het algemeen Vlaams sportinfrastructuurbeleid? Op welke manier speelt dat beleid ook in op de noden en behoeften inzake specifieke topsportinfrastructuur in Vlaanderen?

Hoe houdt het Vlaams sportinfrastructuurbeleid rekening met de veelgehoorde kritiek dat de subsidiëring van sportinfrastructuur stilaan een onontwarbaar kluwen, een wirwar van ad-hoctoestanden, geworden is?

Minister, ik hoop dat ik een lang antwoord zal krijgen op deze vele vragen over een breed thema.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, het gaat inderdaad om een heel breed thema waar we al meermaals discussie over hebben gevoerd. Ook ik zal het thema zeer breed bevragen.

We hebben in het verleden inderdaad al meermaals vragen gesteld over het Vlaams Sportinfrastructuurplan. Het was de bedoeling een heel grote en broodnodige inhaalbeweging in sportinfrastructuur te bewerkstelligen in heel Vlaanderen. Men had toen het lumineuze idee om door schaalvergroting meer opbrengsten en minder kosten te creëren om zo meer kunstgrasvelden, sporthallen, zwembaden en multifunctionele sportcentra te bouwen.

Dat de vooropgestelde doelstellingen onvoldoende werden gerealiseerd, is al lang duidelijk. Heel wat gemeenten hebben afgehaakt. De termijnen waren te lang, de procedure te rigide, de inspraak te miniem, het maatwerk was moeilijk, er was onzekerheid over financiële haalbaarheid, enzovoort. We hebben hier al meermaals over gesproken.

Toch blijft de nood aan renovatie van de bestaande sporthallen en zwembaden alsook aan nieuwe sportinfrastructuur zoals sporthallen, kunstgrasvelden, Finse pistes, natuurgrasvelden en multifunctionele outdoorsportterreinen bestaan. Op 11 april laatstleden heeft de plenaire vergadering hierover een motie goedgekeurd, die werd ingediend naar aanleiding van een interpellatie. Daarin werden heel wat zaken aan de Vlaamse Regering gevraagd. U weet dat zeer goed, minister. Ik ga ze hier niet allemaal opsommen. U kunt de motie en het verslag erop nalezen.

Aangezien het aanvankelijke Sportinfrastructuurplan niet het gehoopte resultaat bereikt, hield de minister een extra bevraging bij gemeenten over sportinfrastructuur via de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Uit deze enquête bleek onder meer een uitgesproken behoefte voor de aanleg van kleinschalige, ‘lichte’ sportinfrastructuur en voor de renovatie of kwaliteitsverbetering van sommige bestaande sportaccommodaties.

Minister, u hebt daarom een subsidiereglement voorgesteld voor de subsidiëring van investeringen in of renovatie van kleinschalige sportinfrastructuur van lokale overheden. Concreet is dat dus voor de renovatie van sportvloeren en de aanleg van Finse pistes. Op 12 juli heeft de Vlaamse Sportraad een niet eenduidig positief advies over dit voorstel uitgebracht. De raad maakte de opmerking dat het inrichten of renoveren van ‘lichte’ sportinfrastructuur of specifieke onderdelen daarvan, behoort tot de corebusiness van de lokale besturen die dat eigenlijk zelf ter harte zouden moeten nemen.

Ondertussen lijkt een en ander verder voortgang te hebben gekregen. We konden lezen dat aanvragen tot 14 oktober 2011 konden worden ingediend.

Minister, ik vraag u naar de stand van zaken met betrekking tot de uitvoering van het Vlaams Sportinfrastructuurplan. In welke dossiers werd concrete vooruitgang geboekt? Zijn er ondertussen nog projecten weggevallen of gemeenten die afgehaakt hebben? Weet u dan om welke reden? Op welke manier hebt u al gevolg gegeven aan de motie van april laatstleden?

U hebt ondertussen natuurlijk kennis genomen van het advies van de Vlaamse Sportraad over het voorstel van subsidiereglement. Het is me niet duidelijk in hoeverre hiermee rekening zou zijn gehouden in het definitieve subsidiereglement dat er ondertussen blijkbaar wel is. Er konden aanvragen worden ingediend tot 14 oktober. Hebt u een overzicht van de ingediende aanvragen? Hoe stroken die met het budget waarin u hebt voorzien? Gaat het dan voornamelijk over Finse pistes of over sportvloeren?

In de verschillende besprekingen die er zijn geweest, hebben we het ook gehad over het Sport voor Allen-project. We lazen in diverse adviezen dat dat ook vertraging zou hebben opgelopen. Minister, wat is de reden van die vertraging? Wanneer mogen we daar meer over vernemen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Collega's, het is inderdaad een heel breed thema. Er zijn heel veel vragen gesteld, maar die vragen zijn natuurlijk ook gekend. Het dossier is hier al heel vaak aan bod gekomen. Ook ik heb al verschillende schriftelijke vragen gesteld aan de minister om die situatie op te volgen. In die schriftelijke vragen zijn bijna alle bekommernissen van de collega's vandaag, ook al aan bod gekomen.

Specifiek is hier de discussie of men keuzes moet maken dan wel dat moet overlaten aan de gemeentebesturen. Ik laat dat een beetje in het midden. Op een bepaald moment moet iemand keuzes maken. Ik heb daar wel begrip voor.

De heer Caron vroeg of steun aan de lokale besturen voor die projecten wel nodig is. Ik denk dat de lokale besturen dat absoluut nodig hebben. We hopen dat ze het creëren van sportinfrastructuur als een belangrijk lokaal beleidsdomein beschouwen. Dan hebben ze een financiële insteek nodig, ook als motivering. Als een lokaal bestuur die krijgt, kan de sportdienst zeggen: onze sportvloer is versleten, maar daar is een project van de Vlaamse overheid voor. Dat is motiverend en dat helpt het bij het nemen van de beslissing om dat te doen.

Voor mij is een sportvloer ook belangrijker dan een Finse piste omdat het kwaliteit nastreeft. Een Finse piste heeft een eigen belang, ik ga daar niet verder op in, de keuzes zijn gemaakt. De sportvloer is een zeer goed voorbeeld, anders blijft die misschien liggen. Als die niet meer in orde is, komen er kwetsuren van en zal die sport niet gemakkelijk meer worden beoefend. Ik vind het heel belangrijk dat dat gebeurt.

Men heeft gesproken over de planlast, maar die is in dit project absoluut tot een minimum beperkt. Ik heb hier een dossiertje liggen. Het is echt heel eenvoudig op te maken. Er is een heel eenvoudige vragenlijst waarmee de gemeente haar dossier kan indienen om een nieuwe sportvloer gesubsidieerd te krijgen. Wat planlast betreft, vind ik dit voorbeeldig.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, tegen mijn gewoonte in, heb ik een extreem lang antwoord voorbereid omdat ik een stand van zaken wil geven van heel het dossier. Er zijn veel vragen gesteld en daar wil ik echt wel op ingaan.

Ik begin met een tijdschema. U weet dat ik het Vlaams Sportinfrastructuurplan heb geërfd, dat een jaar voor ik minister werd, is opgestart. Daarin zijn door mijn voorganger heel wat engagementen aangegaan, zowel ten aanzien van de lokale besturen als de betrokken partners binnen Sportfacilitator, dat verantwoordelijk is voor de administratieve opvolging van de dossiers.

Van in het begin is gebleken dat veel energie moest worden gestoken in ingewikkelde procedures en adviezen en dat de oorspronkelijk gestelde inhaalbeweging onvoldoende zou worden gerealiseerd. Dat bleek vooral door het groot aantal afhakers in de loop van de procedure, en dit om uiteenlopende redenen. Ik begrijp heel goed dat men de keuze heeft gemaakt voor het uitgangspunt van schaalvergroting. Het kon dat het zo zou zijn, maar het blijkt hier en daar toch wel problemen te geven.

Bij het begin van deze legislatuur hebben wij, helaas, geen nieuwe financiële middelen ter beschikking gekregen voor bijkomende initiatieven. Er zat dus niets anders op dan in eerste instantie het bestaande dossier zo goed mogelijk af te te werken.

Op vraag van mevrouw Schryvers geef ik graag een korte stand van zaken met betrekking tot het Vlaams Sportinfrastructuurplan. Er werd in 2011, verspreid over Vlaanderen, een eerste cluster van kunstgrasvelden aangelegd. Dat waren er 29. Ik wil opmerken dat de aanleg van deze kunstgrasvelden een succes is wat betreft het realiseren. Het is een halfjaar eerder gerealiseerd dan de realisatiedatum die was opgelegd in het bestek. De opdracht voor het ontwerpen, bouwen, financieren en gedurende tien jaar onderhouden van de tweede cluster

van zes kunstgrasvelden, werd door de Vlaamse Regering gegund op 1 juli 2011. Die zullen tegen het einde van dit jaar worden gerealiseerd.

Er is een verschil tussen kunstgrasvelden en andere. De betrokken gemeenten waar reeds een kunstgrasveld ligt, zijn stuk voor stuk laaiend enthousiast over de hoogstaande kwaliteit, de efficiëntie van de aanleg, de samenwerking enzovoort. Kortom, ik ben het eens dat het een moeizame start was met een zware gunningsprocedure, maar het resultaat is toch beter dan door ons allen aanvankelijk gepercipieerd werd. We kunnen natuurlijk niet om de vaststelling heen dat van de behoefte van meer dan 100 kunstgrasvelden en 80 oorspronkelijke indieners er slechts 35 effectief konden worden gerealiseerd.

De gunningsprocedure voor het ontwerpen, bouwen, financieren en gedurende dertig jaar onderhouden van een eerste cluster van negen eenvoudige sporthallen, loopt. Het is de bedoeling om hierover tegen eind januari 2012 een voorstel van gunningsbeslissing aan de Vlaamse Regering voor te leggen. Onlangs werd met de negen betrokken lokale besturen teruggekoppeld over de stand van zaken. De meeste reacties waren positief. Ik hoop dat we uiteindelijk nog positieve resultaten zullen hebben. Ook voor de tweede cluster van zeven sporthallen zal de procedure nog in 2011 worden opgestart. Ik kom daar zo dadelijk op terug.

Verder werden in 2011 de gunningsprocedures voor acht individuele multifunctionele sportinfrastructuurprojecten en twee zwembadprojecten opgestart. Alle projecten zitten uiteraard in een verschillende fase van de gunningsprocedure. Het is de bedoeling om tegen eind 2011 of begin 2012 voor een aantal van deze dossiers een voorstel van gunningsbeslissing aan de Vlaamse Regering voor te leggen.

Sinds het voorjaar van 2011 en tot eergisteren zijn er geen nieuwe projecten afgefallen. Maar gisteren bereikte ons het bericht dat het gemeentebestuur van Eeklo op 17 oktober heeft beslist om het zwembadproject wegens financiële redenen op te geven. Gisteren ontving ik een e-mail waarin Kapellen aankondigt dat de gemeente de eenvoudige sporthal – een dossier dat in de tweede gunningsfase zat – niet zal bouwen wegens de lange realisatietijd.

Ik heb de aandachtspunten uit de motie van april 2011 als volgt gerespecteerd. Er is gevraagd om de VVSG en het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid meer te betrekken bij het Sportinfrastructuurplan. De VVSG en het ISB werden geïnformeerd over de voorgestelde oplossingen voor de geformuleerde knelpunten. Verder wordt vooral de VVSG regelmatig geïnformeerd over de stand van zaken van de verschillende dossiers. Er is gevraagd om de gemeenten meer te begeleiden. De sportfacilitator staat de betrokken gemeenten dagelijks bij bij het doorlopen van de gunningsprocedures. De samenwerking verloopt erg goed. Er is gevraagd om een oplossing te zoeken voor de consequenties van de ESR-neutraliteit. Voor elk project afzonderlijk wordt, in samenspraak en in overleg met de betrokken gemeentebesturen, een oplossing op maat uitgewerkt. Van het principe van de ESR-neutraliteit kan ik echter niet afwijken.

Er is gevraagd om te onderzoeken of het plafondbedrag voor de beschikbaarheidsvergoeding van de multifunctionele projecten kan worden opgetrokken. Ik heb beslist om het plafondbedrag van de subsidie te verhogen via een indexformule. De gehanteerde indexformule heeft als uitgangspunt dat de beschikbaarheidsvergoedingen zijn samengesteld uit bouwkosten – 65 procent van het totaal – en variabele kosten voor materiaal en personeel – 35 procent van het totaal. Daarbij houdt men rekening met de prijzenevoluitie, vertrekkend van het plafondgedrag van de subsidie die destijds is vastgelegd. Rekening houdend met een stijging van de bouwkosten van 15,5 procent en een stijging van de consumptieprijsindex met 4,6 procent wordt het plafondbedrag op basis van deze indexformule in september 2011 verhoogd van 319.800 euro naar 357.104 euro.

Er is ook gevraagd om de sportfacilitator op te dragen de geselecteerde gemeentebesturen beter te begeleiden. Hieraan is tegemoetgekomen. Er is gevraagd om knowhow ter beschikking te stellen. Lokale besturen kunnen met hun vragen steeds terecht bij de

sportfacilitator of bij Bloso. Er is gevraagd om te onderzoeken op welke manier de lokale besturen kunnen worden ondersteund bij de renovatie en de realisatie van sportinfrastructuur, en dat daarbij rekening wordt gehouden met de vraag naar meer inspraak van de lokale besturen. Daartoe heb ik reeds in de zomer van 2010 de VVSG bij de gemeentebesturen een bevraging laten uitvoeren over hun belangrijkste sportinfrastructuurbehoeften. De resultaten deze enquête werden mij pas in november 2010 overhandigd, dus na de opmaak van mijn beleidsbrief voor 2011. Ik kon de resultaten dus niet in de beleidsbrief integreren.

Uit de enquête bleek onder meer dat er een uitgesproken behoefte bestaat aan kleinschalige, ‘lichte’ sportinfrastructuur en aan renovatie of kwaliteitsverbetering van reeds bestaande oudere sportaccommodaties. Bovendien blijkt uit een evaluatie van de sportbeleidsplannen die de lokale besturen bij het Bloso hebben ingediend dat veel gemeentebesturen interesse hebben voor de aanleg van Finse pistes.

Dit gegeven brengt ons dan bij de vragen over het subsidiereglement voor kleinschalige sportinfrastructuur – voor de aanleg van Finse pistes en de renovatie van sportvloeren – dat ik deze zomer aan de lokale besturen heb bezorgd. Met een tijdelijk subsidiereglement koos ik bewust voor de ondersteuning van deze twee types van sportinfrastructuur. Ik som de redenen op.

Een: Finse pistes spelen in op een actuele sporttendens die zich niet alleen richt op de traditionele sportbeoefenaar, maar ook op de niet- of andersgeorganiseerde sporter. In mijn beleidsbrief wordt die optie ook benadrukt. Twee: moderne sportvloeren zijn veel comfortabeler maar vooral veiliger. Ik wil hierbij inspelen op een preventieve sportgerelateerde gezondheidsdoelstelling: minder blessures, en dit voor meer dan één sporttak.

Met dit subsidiereglement wordt dus wel degelijk ingespeeld op wat uit de VVSG-bevraging naar voren is gekomen en op de in de beleidsnota Sport 2009-2014 en de beleidsbrief 2011 vooropgestelde drie operationele doelstellingen: “meer Vlamingen aanzetten tot een actieve en gezonde levensstijl”; “blessurepreventie promoten en gezondheidsschade door sportbeoefening voorkomen”; zorgen voor “goed onderhouden, duurzame en functionele sportaccommodaties in de onmiddellijke omgeving”.

De pas tijdens de budgetcontrole verworven beschikbare middelen inzake sportinfrastructuur, en dit los van het Vlaams Sportinfrastructuurplan, kunnen voor 2011 en 2012 efficiënt en doelgericht worden benut, rekening houdend met de bevraging. Ik ben erg blij met deze extra middelen en wil die snel en doelmatig aanwenden. De gemeentebesturen werden op 2 augustus 2011 van dit initiatief op de hoogte gebracht. Er is een zeer eenvoudige procedure met een minimum aan in te dienen administratieve stukken beschikbaar. De subsidieaanvragen van 2011 moesten ten laatste op 14 oktober 2011 worden ingediend. Er zijn meer dan 90 aanvragen. Deze dossiers worden momenteel door het Bloso op hun ontvankelijkheid onderzocht. Het is bijgevolg nog te vroeg om te zeggen wat de budgettaire impact zal zijn. Zij zullen door een neutrale selectieadviescommissie worden gerangschikt op basis van de in het reglement vastgelegde criteria. De subsidieaanvragen van 2012 worden tot 30 maart 2012 ingewacht. Als het zinvol zou blijken, kunnen dan ook nog aanvragen van 2011 worden bekeken.

Vooraleer ik dit eenvoudige maar resultaatgerichte initiatief op 22 juli aan de Vlaamse Regering voorlegde, had ik natuurlijk eerst een advies aan de Strategische AdviesRaad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC) en de Vlaamse Sportraad gevraagd. Het advies van de Vlaamse Sportraad van 12 juli was zeer positief. Het advies bevatte natuurlijk ook een aantal opmerkingen waarmee ik uiteraard rekening heb gehouden. Ik som ze even voor u op.

Een: “Het project verstoort de relatie tussen het Vlaamse en het lokale niveau. Het strookt niet met het kerntakendebat.” Dat was uw belangrijkste kritiek, mijnheer Caron. Conform de afspraken bij het kerntakendebat behoort de realisatie en de renovatie van kleinschalige

sportinfrastructuur inderdaad tot de bevoegdheid van de lokale besturen. Dit sluit evenwel niet uit dat de Vlaamse overheid incentives kan geven om tegemoet te komen aan de noden. De SARC ondersteunt dit principe trouwens, in punt 15.3 van zijn Memorandum 2009-2014, in zijn voorstel voor een vervolgininitiatief op het Vlaams Sportinfrastructuurplan. In de hier reeds eerder besproken motie werd dit trouwens ook effectief gevraagd. Een bottom-upaanpak vertrekkend bij de gemeenten steun ik, maar op basis van een duidelijke beleidsvisie kan in extraatjes worden voorzien om accenten te kunnen leggen.

Twee: “Het project maakt deel uit van een groter ‘Sport voor Allen’-project, waarvan de Vlaamse Sportraad betreurt dat het vertraagd is.” In mijn beleidsnota 2009-2014 en mijn beleidsbrief 2011 verwijs ik inderdaad naar een grondige hertekening van het Vlaams sportinfrastructuurbeleid op basis van de VVSG-evaluatie en de bevraging van de lokale besturen, maar ook op de resultaten van het sport-voor-allenplatform. De adviezen van dit platform liepen echter vertraging op.

U weet dat overleg tijd kost, gewoonlijk meer tijd dan verwacht. Daardoor zijn de voorstellen tot actiepunten nog niet beschikbaar. Maar ik wenste dat niet af te wachten, om de middelen die we plots hebben kunnen vrijmaken niet verloren te laten gaan voor de sport. Specifiek voor de sportinfrastructuur wilde ik al enkele initiatieven tot bijsturing nemen, waarvan ik zeker ben dat ze niet in strijd zijn met de bevindingen die uit de bevraging van de lokale besturen komen.

“De procedure is eenvoudig en dat moet vooral zo blijven.” Dat zegt de Sportraad ook. Daar hoeft ik niets aan toe te voegen.

“De aanleg van een Finse piste ligt kort bij de ‘Sport voor Allen’-opdracht van de gemeente.” Ook dat zegt de Sportraad, mijnheer Caron, en dat klopt. Recent onderzoek heeft aangewezen dat de laagdrempelige sportparticipatie via het lopen en het joggen nagenoeg verdubbeld is, een tendens waarop de lokale besturen nog onvoldoende hebben kunnen inspelen. De subsidiemogelijkheid heeft een inhaalbeweging tot stand kunnen brengen.

“De plaatsing van sportvloeren is een stuk duurder”, zegt de Sportraad, “zodat het beter lijkt om het hele budget daarvoor te reserveren.” De eenheidsprijs per vierkante meter sportvloer is hoger, maar de meeste sportvloeren hebben slechts een oppervlakte van 1000 vierkante meter of minder. In vergelijking met de Finse piste, waar de minimale oppervlakte 1200 vierkante meter bedraagt, zal de totale kostprijs van een Finse piste dus doorgaans zelfs iets hoger liggen dan de vloerverbetering. Op basis van dat advies heb ik wel het subsidiebedrag voor de sportvloeren aangepast, zodat de basissubsidie voor beide projectvormen hetzelfde is.

Bij de ingediende dossiers voor 2011 zijn ongeveer twee op de drie aanvragen voor sportvloeren en een op de drie voor Finse pistes. Los van de specifieke opmerkingen van de SARC, hadden wij al kennis van aanbevelingen die de SARC formuleerde in het Memorandum 2009-2014. Dit initiatief tot ondersteuning voor de aanleg van Finse pistes en sportvloeren onderschrijft dat heel duidelijk.

Ik geef nog enkele algemene beschouwingen over de toekomstige opties. Een doorgedreven voortzetting van het oorspronkelijke sportinfrastructuurplan, met de kunstgrasvelden, de sporthallen, eenvoudige zwembaden en multifunctionele sportcentra, of een nieuwe oproep lijken mij niet zinvol. Dat is niet aan de orde. Ook het gebrek aan reële ervaring bij het Vlaamse sportinfrastructuurplan in verband met de realisatie van die zaken werkt eerder afremmend. Ik wil wel het sportinfrastructuurplan verder zo goed mogelijk afwerken, binnen de genomen engagementen met alle partners die daarop hebben ingetekend.

Intussen heb ik al een eerste beperkte bijsturing gedaan met het subsidiereglement voor de kleinschalige sportinfrastructuur. Ik opteerde hierbij voor een klassieke subsidiëringsformule a rato van 50 procent, met een maximum van 60.000 euro per project. Deze kleinschalige projecten en de renovatieprojecten vragen een individuele aanpak. Dat laat niet toe om de filosofie van grootschalige voordelen uit te buiten.

Verder wil ik mij, overeenkomstig mijn beleidsbrief, bij het uitstippelen van een Vlaams infrastructuurplan niet alleen laten leiden door de resultaten van de bevraging en de behoeftenpeiling bij de lokale besturen of door de opgedane ervaringen met de DBFM. Ik wens in de toekomst mijn beleid ook in te passen in de visienota van het Vlaams Overlegplatform Sport voor Allen en de concrete voorstellen die daar geformuleerd zullen worden.

In verband met de ontwikkeling van het Vlaamse sportinfrastructuurbeleid blijf ik achter het kerntakendebat staan. In functie van de beschikbare middelen en de reële noden ben ik van mening dat de Vlaamse overheid ook ondersteunend kan optreden in de ontwikkeling van bepaalde initiatieven van lokale besturen. Dat is wel duidelijk geworden in mijn motivatie voor de Finse pistes en sportvloeren. De actie voor de ondersteuning van Finse pistes en sportvloeren laat ik doorlopen in 2012. In 2012 zullen ook de eerste eenvoudige zwembaden en de multifunctionele sportcentra van het Vlaams sportinfrastructuurplan er komen. Gelet op wat voorafgaat, is een grondige beslissing over het Vlaamse infrastructuurbeleid en eventuele andere ondersteuningsinitiatieven voor realisatie en renovatie niet voor 2013 te verwachten.

Bovendien wens ik rekening te houden met eventuele specifieke noden aan topsportinfrastructuur in Vlaanderen. Dat is essentieel. Daar ligt de belangrijkste rol voor de Vlaamse overheid. De noden moeten in 2012 geduid kunnen worden, zodat ik dit kan meenemen in het Topsportactieplan III voor de volgende Olympiade. In het budget 2012 zit op dit moment niets. Dat kan nog veranderen. Er staat een passage in dat er eventueel middelen zijn voor dringende investeringen. We zullen dat bekijken als het eraan komt.

Mevrouw Werbrouck, de kritiek dat de subsidiëring van sportinfrastructuur stilaan een onontwarbaar kluwen of een wirwar van ad-hoctoestanden is geworden, deel ik niet meer. Uit het aantal subsidieaanvragen van de lokale besturen bij Bloso voor Finse pistes en sportvloeren blijkt dat we de juiste weg zijn ingeslagen. Misschien hebt u deels gelijk voor het verleden, maar ik probeer daaraan zeker iets te doen.

Wanneer ik later ook de adviezen van het Platform Sport voor Allen heb en een zicht heb op de behoeften aan bovenlokale sportinfrastructuur en topsporttrainingsinfrastructuur, zal ik een globaal plan van aanpak vastleggen en eventueel een nieuw decretaal kader ontwikkelen. Voorlopig probeer ik de behoeften zo eenvoudig mogelijk en zo accuraat mogelijk aan te pakken, overtuigd van het feit dat alle initiatieven in lijn zijn met de noden en al deels tegemoetkomen aan de verzuchtingen van de sector.

De heer Bart Caron: Minister, ik kan grotendeels leven met uw antwoord. Het was goed en verduidelikend. Ook de kost van de Finse pistes in vergelijking met de sportvloeren vind ik voldoende motivatie. Ik kan ermee leven dat u het zo doet. De Vlaamse overheid mag zich inderdaad het recht voorbehouden om lokale besturen of andere organisaties impulsen te geven om een bepaalde richting uit te gaan. Zoals u het nu schetst, vind ik het verantwoord. U kondigt een globaal plan aan. Zegt u dat er eventueel een decretaal kader komt? *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Als dat blijkt uit de adviezen. Is het zo dat er sowieso een globaal plan komt en als het nodig is een decretaal kader?

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik dank u voor uw uitgebreide antwoord, minister. U bent het niet meer eens met mijn kritiek over het onontwarbaar kluwen. Ik ben blij dat u eraan werkt. Het was wel zo en het is nog altijd voor verbetering vatbaar. Daarom stel ik die vraag. Het is geen verwijt aan u. Het verbetert nu. Ik ben blij dat u die kleine subsidiëring ad hoc doet, maar ik hoop dat de structurele aanpassingen aan het infrastructuurplan er snel aan komen en dat we daaraan nog kunnen werken in deze legislatuur. Ik wacht af.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik dank u voor uw antwoord. U hebt dat sportinfrastructuurplan geërfd. Op het vlak van de kunstgrasvelden loopt het blijkbaar wel goed. Wat de eenvoudige sporthallen betreft, is op een bepaald moment gekozen om daarmee door te gaan. Dat was goed. We zien nu hoeveel energie en kosten er nodig zijn voor de realisatie van zestien sporthallen. Die keuze is echter op een bepaald moment gemaakt en we kunnen nu niet anders dan die dossiers op een goede manier af te handelen. We kunnen ons wel afvragen wat er nog overblijft van het zwembadenplan. Er wordt maar een zwembad gerealiseerd.

Ik noteer dat er negentig aanvragen zijn. U zegt dat u 50 procent zult subsidiëren met maximum 60.000 euro. 60.000 euro maal negentig is 5,4 miljoen euro. Ik stel vast dat daarmee de middelen waarin u had voorzien voor 2011 en 2012 al zijn opgebruikt. Wanneer u een nieuwe oproep doet voor 2012, zult u dus nog geld bij moeten zoeken. Zo niet, zult u een aanpassing moeten doorvoeren of zal men geen 50 procent krijgen. Wat bent u daarmee van plan?

Het algemeen plan van aanpak komt er na de adviezen. Eventueel zult u ook decreetgevend werk moeten verrichten. Ik wil erop aandringen om dat met de nodige snelheid te doen. Er moet nog decreetgevend werk worden verricht vooraleer het plan er komt terwijl er toch wel noden zijn. Daarnaast is er ook nood aan bijkomende zwembaden. Een zwembad is heel duur. Heel wat lokale besturen zitten met de handen in het haar. Er is de problematiek van schoolzwemmen. Hoelang kunnen we dit nog garanderen? Zult u met die vraag rekening houden nu duidelijk is dat er in het kader van het initiële infrastructuurplan maar een zwembad zal worden gerealiseerd?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Er zijn negentig aanvragen, maar ik weet niet hoeveel er ontvankelijk zijn. Wanneer ik echter engagementen aanga, dan probeer ik die ook uit te voeren. Ik begrijp uw kritiek op de bouw van dat ene zwembad dat nog overblijft en de procedure die daarbij komt kijken. Het kan echter niet dat gemeenten die zich hebben ingeschreven, daarna niet meer meedoen. Ik deel uw zorg dat er veel administratieve rompslomp komt kijken bij die ondersteuning, ook vanuit de overheid, wat duur is.

Ik heb al heel wat mooie voorbeelden gezien van intergemeentelijke samenwerking. Dat is de toekomst. Dat is ook een begin van antwoord op de vraag naar topinfrastructuurplanning. Veel hangt ook af van de budgetten in de toekomst. Binnen het huidige budget is er behalve wat eerder was gepland, niets voorzien. Er was wel een kleine extra. Vraag is natuurlijk ook of de conjunctuur aantrekt of dat we opnieuw worden geconfronteerd met een double-dipscenario. Voor we geld gaan vragen, moeten we weten waar de behoeften zijn. Via een sterk dossier moet men dan proberen om die vervelende minister van Begroting te overtuigen om middelen vrij te maken. We moeten de conjunctuur afwachten en de evolutie van de totale budgetten. Of er al dan niet een decretaal initiatief moet worden genomen, hangt af van de aard van wat wordt gevraagd.

Mevrouw Katrien Schryvers: Volgend jaar zijn er gemeenteraadsverkiezingen. In de periode tussen oktober en december van volgend jaar zullen er bestuursakkoorden gesloten worden. Wellicht zal ook sport daarbij een thema zijn. Het is absoluut nodig om tegen dan zekerheid te creëren voor de lokale besturen over wat wel en niet subsidieerbaar is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de voetbalacademie Guillou - 323 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Het dossier van de voetbalacademie van Jean-Marc Guillou heeft ook eerder al wat deining veroorzaakt en komt met de regelmaat van de klok terug. Ik vraag me af of dit dossier verder wordt opgevolgd. Ik heb mijn twijfels over de verhouding tussen de Vlaamse Gemeenschap en die voetbalacademie.

Uit informatie die ik kon verzamelen, blijkt dat de spelers bij die academie een langdurig contract tekenen met de bedoeling dat zij later door de academie in hun professionele carrière worden gevolgd en gecontroleerd. Kritische stemmen uit de omgeving spreken in termen van kinderhandel. Ik citeer daarmee enkel wat derden zeggen. In het verleden is er nog eens een voetbalploeg geweest die met een zeer internationale academie heeft gewerkt. Dat was toen ook een zeer omstreden kwestie. Mijn vraag heeft geen betrekking op die voetbalacademie maar op de wijze waarop jonge voetballers, vaak uit het buitenland, naar hier worden gehaald met de bedoeling in een soort kweekstelsel te functioneren en later tijdens hun professionele carrière geld op te leveren. De hoop is dan dat een aantal van die spelers ooit groot wordt en doorgroeit, wat niet altijd vanzelfsprekend is.

Minister, u beloofde in deze commissie erop toe te zien dat de rechten van de kinderen niet zouden worden geschonden. Het ging dan zowel om hun rechten als kind, bijvoorbeeld in het onderwijs, als om hun rechten als sporter.

Er waren contracten. Wanneer die contracten echter strijdig zijn met geldende regelgeving op dat vlak, dan zijn die nietig. Wanneer ik de site van de academie bekijk en zie hoe die werking is uitgebouwd, dan merk ik dat het merendeel van die spelers, afgaand op hun naam, wordt gerekruteerd bij nieuwe Belgen. Misschien hebben zij meer voetbaltalent, en dat is hun gegund. Misschien zien migrantenouders die voetbalacademie ook als een opstap naar een beter leven, naar een mogelijkheid van gratis onderwijs, naar een lucratieve voetbalcarrière. Misschien zijn autochtone Vlamingen daar minder gevoelig voor en overheerst daar meer een streven naar een echt beroep. Ik heb zelf een culturele achtergrond. Mijn ouders wilden vooral niet dat ik daarmee mijn boterham zou verdienen. Ook in de sport is dat vaak het geval. De professionele sport heeft voor heel wat Vlamingen een twijfelachtig statuut terwijl heel wat andere mensen daar vaak grote dromen over hebben.

Het is niet omdat mensen dromen en ambitie hebben dat ze niet moeten worden beschermd. Gezien de voorgeschiedenis met dubieuze contracten is enige waakzaamheid op zijn plaats. Ik zal in het kader van deze vraag ook zelf eens met de academie praten. Die heeft me daar trouwens over gecontacteerd. Ik vind het de moeite om die thematiek opnieuw aan de orde te brengen en te vragen of er al een evolutie is in dit dossier.

De taalbarrière, een andere kijk op onderwijs of het streven naar overleven kan bepaalde ouders ertoe brengen weinig kritisch te staan tegenover de gevolgen die dit kan hebben voor hun kinderen en toegeeflijker te zijn om de droom van die voetbalcarrière te realiseren.

Minister, op welke manier wordt er toezicht uitgeoefend op de voetbalacademie? Behoren de dubieuze contracten tot het verleden? Is er controle op het thuisonderwijs dat door de academie wordt aangeboden?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik begrijp de zorg wanneer het over dit onderwerp gaat. Dit verhaal is al langer bezig en heeft ook in het verleden al deining veroorzaakt, zoals de heer Caron het heeft uitgedrukt. Ik denk niet dat het de academie is die deining veroorzaakt, ik denk dat het de tussendoor gestelde vragen ‘out of the blue’ zijn die dat doen.

De term ‘kinderhandel’ wordt hier uitgesproken. De collega zegt wel dat die term voorzichtig gebruikt moet worden, maar hij gebruikt hem wel en daarmee wordt opnieuw wat deining veroorzaakt. Het gaat volgens hem “in de breedte” over “buitenlandse voetballers die komen”, maar de vraag gaat wel heel degelijk en punctueel over de voetbalacademie Guillou. U kunt dat wel wat opentrekken, maar de vraag wordt gesteld over de academie en daardoor krijgt ook de academie het voorzichtige verwijt aan ‘kinderhandel’ te doen. We moeten daarvoor opletten.

Mijnheer Caron, er werden hier inderdaad al vragen over gesteld. Ik dacht uit de vraagstelling te kunnen concluderen dat de bekommernis vandaag vooral het onderwijs betreft. In uw vraag, die ik op voorhand heb gelezen, had u het over onderwijscontracten. Ik verwijs even naar de bespreking van 21 januari 2010, want toen werden hier ook vragen over gesteld. Ik heb er toen ook op gereageerd en de minister heeft er uitgebreid op geantwoord, dat is allemaal perfect na te lezen.

Wat betreft onderwijs, heb ik toen ook gezegd dat er in het verleden een positief inspectierapport is geweest van de administratie Onderwijs. Dat is toch niet min. Ik heb nog eens nagevraagd hoe het zit met dat onderwijs, want die vraag interesseert me wel. Ik wil u bij wijze van voorbeeld maar meegeven dat er dit jaar rond Pasen een examen is geweest bij de Nederlandstalige leerlingen van de academie. U weet dat ze examen afleggen bij de middenjury. Op 55 van de 61 examens waren ze geslaagd. Ze hebben daarvoor felicitaties gekregen van de examencommissie. Dat zegt toch ook al wat.

Het verhaal over de contracten komt ook regelmatig terug, het is een heel lang verhaal en er werd al heel veel over gediscussieerd. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

Ik geef geen antwoord in de plaats van de minister, ik geef u gewoon informatie mee.

Wat de contracten betreft, is het duidelijk, men moet gewoon eens ter plaatse gaan kijken: er vertrekken regelmatig spelers. De spelers zijn dus niet men handen en voeten gebonden, dat is vast te stellen.

De opleiding gebeurt uiteraard met gediplomeerde leerkrachten en buiten de officiële leerplannen wordt extra aandacht besteed aan tweetaligheid en aan de kennis van de Nederlandse taal. Ook dat is belangrijk, want er zijn inderdaad veel anderstaligen bij uit de hoofdstad.

Ik vind het een rare bewering dat het misschien een opstap is naar een kwalitatief leven en werk. De enige maatstaf in die academie is de kwaliteit in de voetbalsport. De academie, die maar 29 of 30 jongeren toelaat, zal zich niet laten leiden door iemand die een beter leven wil vinden, een slaapplek en eten krijgt. De maatstaf is kwaliteit. De sportieve kwaliteit van jongeren is volgens mij wel aanwezig.

U bent uitgenodigd om de academie te bezoeken. Ik raad u aan om dat te doen. Ik wil van deze gelegenheid trouwens gebruik maken om aan de voorzitter voor te stellen om eens met de commissie naar de academie te gaan, want er worden hier regelmatig vragen over gesteld. Het lijkt me nuttig om eens een bezoek te brengen met een delegatie van de commissie.

De voorzitter: De heer D’Hulster heeft het woord.

De heer Steve D’Hulster: Voorzitter, minister, ik wil me kort aansluiten bij de eerste vraag van de heer Caron. Ik meen dat het belangrijk is dat er te allen tijde wordt gewaakt over de kwaliteit van de jeugdopleidingen, of die nu door Guillou worden georganiseerd, door voetbalclubs of door ex-voetballers – een nieuwe trend. Dat het toezicht op de kwaliteit en de werkwijze van de jeugdopleiding belangrijk is, spreekt voor zich. Als daar iets mis loopt, dan is het heel moeilijk om de gevolgen nog recht te trekken.

Er bestaan in dat opzicht een aantal kwaliteitsevaluaties, ik denk onder meer aan ‘Double Pass’, een spin-off van de Vrije Universiteit Brussel (VUB), die de structuren evalueert, zowel in de Bundesliga als in Engeland, en dat ook gedaan heeft bij een aantal Belgische

clubs, zowel amateurclubs als sportclubs. Het is misschien eens interessant om te bekijken op welke manier zij te werk zijn gegaan, maar misschien is dat al gebeurd. Er kan eens worden bekeken of ze een soort label hebben en hoe ze de evaluatie van de opleidingen maken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik ga heel kort zijn. Aansluitend bij wat de heer D'Hulster zegt, merk ik op dat de voetbalacademie Guillou niet ressorteert onder een door de Vlaamse overheid erkende of gesubsidieerde sportfederatie, maar dat ze autonoom optreedt. Dat is een groot verschil. Double Pass bijvoorbeeld richt zich tot de sportfederaties.

We kunnen de voetbalacademie niet beschouwen als de rest en daarom is de opentrekking van uw vraag niet juist, mijnheer Caron. U stelt een vraag over de voetbalacademie Guillou, niet over andere. De academie treedt autonoom op en de opleiding die ze aanbiedt, zit niet in de reglementering inzake de Vlaamse topsportscholen noch in die inzake de werking van de sportfederaties. Uiteraard moet ook de voetbalacademie de Vlaamse decreten respecteren, ik meen dat het betoog van de heer Gysbrechts ter zake erg verduidelijkend was.

U weet dat in 2009 en 2010 de contracten van de voetbalacademie Guillou werden onderzocht. We hebben toen gevraagd om de opleidingsovereenkomst aan te passen. De elementen van aanpassing zijn toen naar voren gebracht, ik zal ze niet herhalen.

We hebben toen ook vastgesteld dat er een aantal strijdigheden waren met het decreet van 24 juli 1996 tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar.

Over de geldende overeenkomst hebben wij tot nu toe geen enkele klacht ontvangen van ouders van kinderen die een opleiding volgden, daarmee gestopt zijn of die nog volgen bij de voetbalacademie. Voor ons zijn klachten een belangrijk aspect, vooral omdat het decreet van 24 juli 1996 ook geldt en van openbare orde is. Als er bepalingen uit de overeenkomst zijn die ertoe strekken de rechten van de niet-professionele sportbeoefenaar aan te tasten of hem zwaardere op te leggen, dan zijn die te allen tijde nietig.

Over de controle van het thuisonderwijs ben ik nog korter. Ik wil u daarvoor echt graag verwijzen naar minister Smet, want hij kan beter aan de gegevens geraken dan ik. De heer Gysbrechts heeft trouwens al cijfers aangehaald.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, in het vervolg zal ik mijn vraag aan beide ministers stellen, dan krijg ik een gecoördineerd antwoord, dat is handiger.

Mijnheer Gysbrechts, ik krijg signalen van mensen en ik wil die niet negeren. Als mensen mij zaken signaleren, vind ik het mijn taak als volksvertegenwoordiger om de minister daarover te ondervragen.

Ik probeer niet tendentius te zijn als ik het over de academie heb. Ik probeer vooral vragen te stellen die verband houden met het beleid van de minister, voor zover ze tot zijn bevoegdheid behoren natuurlijk. We hadden het over het onderwijs, maar er is ook een grensgebied op het vlak van het contractrecht, dat valt niet perfect onder de Vlaamse bevoegdheid.

Minister, uw antwoord is duidelijk: in de mate dat het gevat wordt door Vlaamse bevoegdheid en door uw bevoegdheid, werden er geen problemen meer gesignaleerd en zijn er geen klachten. Ik neem daar akte van.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, mijnheer Caron, mijn bedoeling was om heel duidelijk te maken dat in de sport kwaliteit belangrijk is. Daarom zitten die leerlingen op die school. Ook de kwaliteit van het onderwijs is belangrijk en ik heb geen enkele indicatie dat de academie niet in orde zou zijn. We moeten de kwaliteit natuurlijk altijd bewaken, daar ben ik het mee eens. Ik wou de vraag toch ook een beetje plaatsen, en daarom merkte ik op dat we

voorzichtig moeten zijn als we met de vinger wijzen. Het staat u natuurlijk vrij om dat te doen en het staat mij vrij om daarop te reageren. Initieel streven we allemaal hetzelfde na en dat bericht kunnen we alleen maar overmaken aan de minister.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de brede ontsluiting van de Dexia-kunstcollectie
- 247 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, minister, collega's, als de berichten die we in verschillende kranten konden lezen, kloppen, zou de uitgebreide kunstcollectie van Dexia nu eigendom zijn van Dexia België, die nu in handen van de staat is gekomen. Zoals u wel weet, gaat het om een zeer grote collectie van ongeveer 4500 werken, waarvan heel wat van Vlaamse kunstenaars. Er zijn werken van Rubens, maar ook meer recentere kunst, zoals van Delvaux, Ensor, Wouters, Permeke en Meunier, een van mijn persoonlijke favorieten.

Nu die collectie in handen van de federale overheid is gekomen, denk ik dat er wat mogelijkheden zijn om die collectie te ontsluiten. In het verleden werd vaak het verwijt geuit dat die collectie wat uit het oog van de bevolking werd gehouden. Af en toe was er wel eens een tentoonstelling bij Dexia, maar dat was eerder een schaamlapje om zich van die kritiek te ontdoen. Er is nooit sprake geweest van een echt brede ontsluiting van de collectie.

De collectie is nu eigendom van de federale overheid, dus ook van de belastingbetaler. Het lijkt mij dus belangrijk dat Vlaanderen eens contact opneemt met de federale overheid om te zien wat de mogelijkheden zijn om die collectie te ontsluiten. Ik wil er trouwens op wijzen dat het gros van de kunstwerken die in handen zijn van Dexia, vooral van Vlaamse kunstenaars is. De Vlaamse overheid moet dus iets ondernemen om daar publieke aandacht voor te krijgen en die kunstwerken tentoon te stellen.

Minister, bent u van oordeel dat de kunstcollectie van Dexia breder en meer moet worden ontsloten dan tot op heden het geval is geweest met die occasionele tentoonstellingen?

Misschien moeten we zelfs verder gaan en nagaan in hoeverre de Vlaamse overheid aanspraak kan maken op bepaalde van die kunstwerken?

Hebt u ter zake al contact gehad met de federale overheid om te zien wat de mogelijkheden zijn? Zo ja, wat was daarvan het resultaat?

Welke andere maatregelen hebt u genomen om de collectie, die nu in publieke handen is gekomen, te ontsluiten?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Wienen, de Dexia-kunstcollectie is in handen van een autonome rechtspersoon. In de nieuwe situatie blijft Dexia ook een autonome rechtspersoon. Die kunstcollectie is daar nog steeds in handen.

U weet ook dat er heel wat initiatieven zijn om die collectie te ontsluiten. Die is ook al digitaal ontsloten. U kunt die raadplegen via de website www.dexia-artgallery.be. De werken uit die collectie worden ook vaak in bruikleen gegeven en op de bedrijfszetel zelf vinden bijna voortdurend tentoonstellingen plaats. Op dit moment loopt de tentoonstelling 'Van licht naar kleur. Rik Wouters en tijdgenoten'.

Er zijn absoluut geen signalen dat die kunstcollectie in gevaar zou komen. Mocht dat wel zo zijn, zouden we zeker ingrijpen.

U vraagt of wij dat in handen moeten krijgen en daar een initiatief voor moeten nemen. Ik vind het vooral belangrijk dat de collectie bij ons blijft. Door de operatie die er nu gebeurd is, is die garantie er ook. Op een bepaald moment was er sprake dat die collectie zou kunnen verdwijnen naar Frankrijk. Net door die operatie, door het feit dat het in handen van de staat is gekomen, is dat volledig gevrijwaard en is dat gevaar van de baan. Ik vind het niet belangrijk dat wij dat zelf in handen zouden krijgen. Het zit al in goede handen. Ik vind het vooral belangrijk dat die ontsluiting en bruikleen blijven bestaan en dat er goede samenwerkingsverbanden blijven groeien met de musea in België en Vlaanderen zodat we die prachtcollectie kunnen tonen. Tot hiertoe verloopt dat goed. Indien we dat nog kunnen versterken, zullen we dat zeker niet nalaten.

U vraagt ook of er extra maatregelen moeten worden genomen. Ik denk niet dat dat nodig is. De belangrijkste aandeelhouder, de Belgische staat, zorgt ervoor dat die collectie in onze handen kan blijven. Er zijn geen signalen dat dat in gevaar zou zijn. Integendeel, door die operatie werd die collectie volgens mij terug beveiligd. We blijven dat uiteraard opvolgen. Indien er opnieuw signalen zouden zijn of indien de samenwerking niet goed zou verlopen, zullen wij uiteraard ingrijpen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik dank u voor het antwoord.

De collectie zit dus in een aparte rechtspersoon? Mag ik er dan van uitgaan dat die aparte rechtspersoon deel uitmaakt van het patrimonium van Dexia Bank België? Als dat niet het geval is, is het niet eens in handen van de federale overheid en dan zou die federale overheid een heel vreemde operatie hebben gemaakt. Dat is dan niet uw probleem. Als het werkelijk deel uitmaakt van het patrimonium van Dexia Bank België, zij het in een aparte rechtspersoon, moet een bredere ontsluiting dan tot nu is gebeurd, mogelijk zijn.

Ik weet ook dat sommige werken werden uitgeleend voor exposities of getoond in exposities die door de bank zelf werden georganiseerd. Een brede ontsluiting is er echter nooit echt geweest. Er zijn nu die bepaalde exposities die af en toe worden georganiseerd. Die collectie wordt inderdaad ook ontsloten op het internet. Maar mijn collega's zullen het wel met mij eens zijn dat het aanschouwen van een kunstwerk op het internet niet hetzelfde is als er zelf voor staan. Ik ben zelf nogal een liefhebber van de oude meesters. Door toeval was ik afgelopen zomer in het Hermitagemuseum in Sint-Petersburg. Als je daar Bruegel en Rubens kunt aanschouwen, is dat toch wat anders dan wanneer je dat op de website van het Hermitagemuseum bekijkt.

Ik ben wel tevreden dat u het verder zult opvolgen, maar wil u toch vragen daar een bredere aandacht aan te geven dan tot hiertoe het geval was.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: U vraagt of het in een aparte rechtspersoon zit. Dat is niet het geval. De financiële instelling is een autonome rechtspersoon. Die collectie valt daaronder. Door het feit dat de belangrijkste aandeelhouder nu de Belgische staat is, blijft dat natuurlijk nog altijd een autonome rechtspersoon waar die kunstcollectie onder zit. De belangrijkste aandeelhouder heeft daar natuurlijk wel iets in te zeggen, maar het is niet zo dat het verdwenen is of in iets aparts zit.

Ik heb uitdrukkelijk aangegeven dat die collectie niet enkel digitaal ontsloten is, maar dat daar vaak – zoals nu trouwens ook – grote tentoonstellingen plaatsvinden, die voor iedereen toegankelijk zijn. Er zijn geen signalen dat dat niet meer het geval zou zijn.

De heer Wim Wienen: Mijn excuses, ik had u verkeerd begrepen over die autonome rechtspersoon.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toekomst van de filmkeuring in het raam van het nieuwe institutionele akkoord over de zesde staatshervorming - 295 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, collega's, een tijdje geleden hebben we het hier ook al eens over gehad. De keuringscommissie is al lange tijd een zwalpend schip. Sinds 1 oktober 2009 wordt de werking van de commissie waargenomen door het departement Cultuur. Tot dan werd de commissie, bij gebrek aan een voorzitter, gerund door een secretaresse die betaald werd door de Vlaamse Gemeenschap. Minister, toen die secretaresse met pensioen ging, liet u de werking tijdelijk overnemen door uw kabinet. Het alternatief was immers dat de keuring helemaal zou stilvallen en dat alle films automatisch het label 'kinderen niet toegelaten' zouden krijgen.

De problemen zijn gekend. De filmkeuring in dit land werkt eigenlijk niet naar behoren. Het is onduidelijk wie er controleert en wat de criteria zijn. Er is geen transparantie. In de verslagen is er geen telefoonnummer beschikbaar.

De saga rond de filmkeuring is nog niet ten einde. In uw antwoord op mijn schriftelijke vraag van 23 augustus jongstleden zei u dat de filmverdelers akkoord gaan met het principe van autoregulering en de instelling van een beroepscommissie en dat de krijtlijnen daarvoor door een ambtelijke werkgroep waren uitgezet. Ik was uiteraard zeer tevreden te vernemen dat een oplossing in de maak was.

In datzelfde antwoord zei u ook dat de filmkeuring deel uitmaakt van de federale regeringsonderhandelingen en dat de kans bestaat dat de bevoegdheid voor de filmkeuring zou worden overgedragen naar de gemeenschappen. Intussen is gebleken dat dat inderdaad het geval is. In het nieuwe institutionele akkoord voor de zesde staatshervorming, waarvan de tekst op 11 oktober jongstleden openbaar werd gemaakt, staat over de filmkeuring dat die wordt overgeheveld naar de gemeenschappen, mits er een aangepaste oplossing wordt gevonden voor Brussel.

Minister, wat zijn de gevolgen van deze overheveling voor het met de sector uitgewerkte plan van zelfregulering? Hoe zal dat in de praktijk verlopen? Welke rol zal het departement Cultuur in de toekomst nog spelen in de filmkeuring?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Yüksel, u verwijst naar de zesde staatshervorming. Daarin staat inderdaad letterlijk dat de filmkeuring naar de gemeenschappen gaat, mits een aangepaste oplossing voor Brussel. Ik ben blij dat er uiteindelijk een regeling is. Er was al een tijd onduidelijkheid over wat ermee zou gebeuren. Het klopt dat we dat de facto hebben overgenomen.

Ondertussen was er op federaal niveau een procedure opgestart met een ambtelijke werkgroep. Die ging ervan uit dat ze een koninklijk besluit zou nemen en ervoor zou zorgen dat er een nieuwe regeling zou komen. De stap die is gezet, is niet meer nodig, want de filmkeuring komt naar ons. Wat in de ambtelijke werkgroep is uitgewerkt, kunnen wij deels overnemen in Vlaanderen. Men ging uit van het principe van de coregulering tussen de sector en de overheid. Men heeft iets moois uitgewerkt, waarbij men een onderscheid maakt in de genres van films en de leeftijden. Dat zit vrij goed in elkaar. Ik denk dat er een mogelijkheid is dat we wat er is uitgewerkt en wat in een Koninklijk Besluit zou worden vertaald, in Vlaanderen kunnen overnemen en zo een regeling hebben. Het is nog te vroeg. Er is nog

maar pas over beslist en het moet nog worden uitgevoerd in Vlaanderen zelf. Het spreekt voor zich dat we daarin de bepaling voor Brussel meenemen. Ik kan er dus niet in detail op vooruitlopen. Het werk van de ambtelijke werkgroep is niet voor niets geweest.

Het departement heeft op dat vlak heel wat expertise verworven. Men heeft die ambtelijke werkgroep ook gevolgd en men weet hoe die regeling in elkaar zit. Het departement heeft nu de belangrijke taak om dit te vertalen naar een decretale regeling. Er zal ook een onderhandeling moeten gebeuren over de samenwerking met de andere gemeenschappen en de uiteindelijke implementatie, bijvoorbeeld ook in Brussel.

Wat betreft de mogelijke verruiming naar andere media en gegevensdragers – een bekommernis die hier al is geuit en die we moeten meenemen – kan het departement een belangrijke rol spelen aangezien het departement overkoepelend is. Het kan aan die andere media misschien dezelfde categorieën koppelen.

Tot hier de stand van zaken. Ik denk dat we het werk kunnen voortzetten. Ik geloof ook heel sterk in de coregulering. Natuurlijk moet de overheid daarop kunnen toezien en zorgen dat het goed verloopt. Ervaringen in het buitenland leren dat dat wel lukt. Eigenlijk hebben we dus al een deel voorbereidend werk om mee aan de slag te gaan.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, u hebt al een tipje van de sluier opgelicht. U spreekt over een coregulering in plaats van een autoregulering. Ik denk dat dat onderscheid wel belangrijk is. Ik ben ook blij dat u zegt dat u het werk van de werkgroep en de voorbereiding die daar is gebeurd, zult overnemen en dat u daarop zult voortbouwen.

Hebt u een idee van timing over de coregulering? Hebben de mensen van de sector een timing vooropgesteld, of is dat nog helemaal onduidelijk?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Het is moeilijk om daar een vaste timing op te zetten, maar wat mij betreft, gebeurt dat het liefst zo snel mogelijk. De officiële overheveling zelf van de bevoegdheid naar Vlaanderen, moet nog wettelijk geïmplementeerd worden. Het is niet omdat dat in het communautair akkoord staat, dat dat wettelijk al zo is. We kunnen al beginnen en we kunnen al teksten maken, maar ik ben afhankelijk van het werk in het federale parlement dat het officieel aan ons moet overdragen. Het is in principe bepaald, wij maken alles klaar, en als het echt een feit is, kunnen we ermee beginnen. Ik heb echt geen idee wat de exacte timing van de federale werkzaamheden zal zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Bart Caron, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Philippe De Coene tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de ondersteuning van de digitalisering van cinema's en arthouses
- 322 (2011-2012)

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Minister, we hebben in de maand mei 2011 in onze commissie een hoorzitting gehouden over de toekomst van de cinema en de arthouses in Vlaanderen. Een belangrijk aspect dat telkenmale opdook, zowel in de presentatie van het 'Bouwstenenplan voor het Vlaams Audiovisueel Vertonersveld' als in het debat achteraf, was de heikele kwestie van de digitalisering. Die werd door iedereen als een noodzakelijkheid

ervaren, maar waarbij er meteen praktische bezwaren waren, en vooral ook economische bezwaren, namelijk het vinden van geld om dat te kunnen realiseren.

Minister, ongeveer twee weken geleden hebt u meegedeeld dat u een belangrijke inspanning zou doen middels een investeringssubsidie en een impulssubsidie via het Fonds voor Culturele Infrastructuur (FoCI). Dat past in de lijn van het FoCI, namelijk de investeringssubsidie voor accommodaties in de sectoren Jeugd en Cultuur. Minister, dat was een zeer goede boodschap. Ik wil u daarvoor danken. Ik denk trouwens dat de sector u daar ook erkentelijk voor is.

Tijdens die hoorzitting werd er ook voor gepleit om dat niet in gespreide slagorde aan te pakken, maar om de inspanningen te coördineren, zowel met het beleid als binnen de sector zelf. Die sector heeft soms de neiging een klein beetje dispaat te zijn. Dat is niet negatief bedoeld. De verschillende toonplekken zijn nogal verschillend. Men heeft economische initiatieven, initiatieven die de mengvorm hebben van niet-economisch en economisch en er zijn organisaties die geen enkel winstgevend oogmerk hebben.

Als ik uw communicatie goed heb begrepen, zou het gaan over een bedrag van 500.000 euro. U overweegt om dat liefst in een gezamenlijke aankoop te doen, ook om de kosten te drukken. U hebt daar trouwens al stappen voor ondernomen.

Ik heb mijn oor te luisteren gelegd naar aanleiding van een debat in de marge van het Filmfestival van Gent. Ik was daar door omstandigheden verontschuldigd. Daar heeft mevrouw Claus namens u het woord genomen. Als je bekijkt wat er nodig is, zegt de sector zelf dat waarschijnlijk 30 tot 35 installaties zouden moeten worden gerealiseerd. Daarvan wordt de kostprijs rechtstreeks becijferd op iets tussen 65.000 en 70.000 euro. Daar zitten geen ‘radiante’ investeringen in. Het gaat dus niet alleen over projectoren, maar het gaat over veel meer. Om die projectoren goed te laten functioneren zijn dikwijls ook aanpassingen nodig in de zalen. Ik denk bijvoorbeeld aan klimaatregeling en dergelijke. Als je zelfs dat niet rekent, dan mag je ervan uitgaan dat er ongeveer 2,5 miljoen euro nodig is.

Minister, u hebt tegelijkertijd dus een betekenisvolle som in het vooruitzicht gesteld, wat zeer goed is. Een eenvoudige berekening leert ons echter dat het gaat over 20 procent, dus ongeveer een vijfde van de benodigde rechtstreekse investering.

Ik heb ook een en ander opgezocht. Zo is er in mijn stad het kunstencentrum BUDA, dat drie zalen heeft die in aanmerking kunnen komen. Daarvoor zou er minstens 200.000 euro nodig zijn. In mijn eigen provincie is er een kleine bioscoop in Lichtervelde die dat zou willen doen. Dat is echter een bijzonder moeilijke kwestie.

Minister, nogmaals, dit is zeer genuanceerd: zowel de wijze waarop u dit aanpakt als het loutere feit dat u dit initiatief neemt, verheugt me zeer. De sector wacht hier immers al vele jaren op. Maakt de financiële ondersteuning die nu in het verschiet ligt, deel uit van een breder ondersteuningsprogramma voor digitalisering? Ziet u andere hefboomen om die belangrijke uitdaging te realiseren, wetend dat we het hier hebben over het delgen van ongeveer 20 procent van de kosten? Is dit een eenmalige operatie of overweegt u dit recurrent te maken, zodat we kunnen spreken van een gefaseerd programma voor digitalisering? Hoe zullen de afweging en de beoordeling gebeuren voor het gebruik van die 500.000 euro via het FoCI? Ik weet ook dat u zegt die mensen te willen bijeenbrengen, zodat dit gezamenlijk kan worden aangepakt, maar op een bepaald ogenblik is er sprake van toestemming of geen toestemming voor de plaatselijke projecten.

U weet dat een – beperkt – aantal bioscopen dit wel hebben aangedurfd. Zij hebben dus hun nek uitgestoken en zijn dat aan het uitzweten. Is het eventueel mogelijk retroactief in iets te voorzien voor hen? Ik weet dat dit geen eenvoudige vraag is: het is doorgaans niet de regel dat een ondersteuningsprogramma retroactief wordt toegepast. Toch wil ik deze vraag namens de sector vertolken.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, geachte leden, het is uiteraard de bedoeling dat aan die inschrijving een aantal voorwaarden en criteria worden gekoppeld. U weet dat het FoCI-reglement in herziening is voor de nieuwe periode 2012-2016. Binnenkort zal dat worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering. Daarin staan een aantal voorwaarden met betrekking tot die arthouses en wijkbioscopen. Zij moeten aantonen dat ze een belangrijke maatschappelijke, sociaal-culturele of erfgoedwaarde hebben en dat ze lid zijn van een door Europa ondersteund en erkend netwerk van filmvertoners, met een focus op de Europese film.

De vraag rijst ook altijd hoe het zit met de cultuurcentra. Een aantal van die centra tonen immers ook films. Ik heb me in eerst instantie gericht op die arthouses en die kleinere wijkbioscopen. Hun staat het water immers echt aan de lippen. De eerste gesprekken worden heel binnenkort opgestart. Het is de bedoeling om ook met die cultuurcentra te bekijken hoe ze hieraan mee kunnen doen. Een aantal van de centra richten zich immers ook echt op het vertonen van die betere film. Dat willen we ook. We willen ervoor zorgen dat die betere film ruimer wordt verspreid, dat we niet alleen aan die arthouses vastzitten. Natuurlijk moeten we er ook voor zorgen dat die arthouses niet uit de markt worden geconcurrereerd. We zullen dus een non-concurrentiebeding of zo moeten opnemen. We zijn aan het bekijken hoe we dat moeten doen. Het is niet zo eenvoudig om dat te bepalen.

Die eenmalige investering van 500.000 euro moet u eigenlijk zien als een belangrijke impuls die we geven in 2011. Dat is een investeringssubsidie, die vooral is gericht op die spelers uit de sector die om tal van redenen zelf niet bij machte zijn om heel snel om te schakelen naar die digitale infrastructuur, of die niet het profiel hebben om dat zomaar te doen.

Anderzijds hebben de arthouses en de wijkbioscopen niet altijd de mogelijkheid om premières hebben. Ik heb alle spelers ook opgeroepen om daartoe een gezamenlijke aankoopgroep te vormen. Dat lijkt me belangrijk. Mijnheer De Coene, u hebt er zelf ook naar verwezen. Ook moet er eenzelfde bestek worden opgemaakt bij de aanbesteding. Samen is men sterker en kan men die prijs drukken. Zo krijgt men veel betere voorwaarden. Als men niet aantrekkelijk is, omdat men geen premières heeft of zo, is dit niet altijd evident en krijgt men geen goede voorwaarden.

De inbreng van de Vlaamse overheid gaat naar de aankoop van digitale afspeelapparatuur. Uiteraard moet de eigenaar ook zelf investeren. Het is dus niet zo dat de overheid alles draagt. Ik verwacht dat met onze inbreng van 500.000 euro twintig à dertig digitale schermen kunnen worden meegefinancierd. Dat is ook zo berekend en uitgewerkt in de voorbereidende vergaderingen die we hebben gehad met de sector. Die onderhandelingen lopen. Exacte getallen kan ik niet geven, maar uiteraard is het echt de bedoeling om door die gezamenlijke aankoop ook die prijs te drukken.

Andere hefboomen zijn inderdaad nodig, als we daar echt op willen inzetten. Het FoCI zal daar ook op blijven inzetten. Ik heb daarnet gezegd dat we dit expliciet zullen opnemen in het FoCI-reglement. Dit blijft dus doorgaan na dit jaar. Dat lijkt me essentieel. Natuurlijk zijn er ook een aantal economische hefboomen. Dan denk ik aan CultuurInvest. U weet dat we dit jaar op basis van de doorlichting en de evaluatie van CultuurInvest die is gebeurd, aan CultuurInvest de uitdrukkelijke opdracht hebben gegeven om meer te focussen op die audiovisuele sector. Dat blijft dus een van de belangrijke opdrachten van CultuurInvest. Natuurlijk is er ook ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV), die een instrument heeft als de waarborgregeling. We hebben een onderzoek laten uitvoeren, onder de titel 'Digitale Cinema in Vlaanderen'. Dat onderzoek werd verricht door Sophie De Vinck en Nils Walravens. Meteen na die studie heb ik hen ontvangen en hun aanbevelingen bekeken. Zij stellen dat die twee voornoemde financieringsbronnen essentieel zijn. Daarom heb ik dat mee in overweging genomen bij de omschakeling van CultuurInvest. Dat loopt eigenlijk over diverse onderdelen. Dat onderzoek heeft ons eigenlijk ook wel geïnspireerd om die

gezamenlijke aankoop op die manier te doen. We hebben dat dus niet zomaar uitgevonden: dat zit echt verankerd in die studie.

Zoals ik al zei, het gaat om een impuls. Het is echter niet zo dat we nadien niets meer doen. Er is het FoCI-reglement. Er zijn de FoCI-subsidies. Die zullen zich dus blijven richten op de digitalisering, aangezien die ook is opgenomen in de herziening van dat FoCI-reglement.

Dan was er de vraag over de afweging. Bij de toekenning en verdeling van de middelen zal een forfaitair bedrag worden bepaald per scherm. De aanvraag van de indiener zal worden beoordeeld op een aantal formele criteria, zoals het aantal vertoningen per jaar en het aantal schermen per complex, en natuurlijk ook op basis van het programmaprofiel. Dit programmaprofiel moet cultureel en niet-mainstream zijn, of van die aard zijn dat het niet in staat is om voldoende bijdragen te genereren van de distributeurs die de hoge digitale investeringen compenseren. De beide profielen zijn cumulatief: we bekijken die zaken uiteraard samen.

De vraag over de retroactiviteit leeft inderdaad in de sector. We hebben daar uiteraard ook al gesprekken mee gevoerd. We zijn bereid om dat te onderzoeken. We moeten ook bekijken hoe we dat opvangen. We hebben dit proces dit jaar opgestart. In het voorjaar hebben we iedereen al samengebracht. We hebben daar dus eigenlijk hard aan gewerkt om dat uit te werken. Misschien moeten we de investeringen die dit jaar al zijn gebeurd met eigen middelen, mee in overweging nemen. We moeten bekijken hoe we dat voort aanpakken. Dat is ook niet evident: waar trekken we de grens? We onderzoeken dit samen met de sector, om te zien hoe we dit aanpakken. Natuurlijk moeten we ook rekening houden met de budgettaire gevolgen daarvan. Ik gooi dat dus niet weg, maar we moeten voorzichtig zijn, en proberen een tussenoplossing te vinden. Nog niet alles is dus tot in de details opgehelderd, maar het is wel belangrijk dat we snel hebben gehandeld. In die sector gaan de dingen immers razendsnel. Mochten we dit jaar al niet die impulsmiddelen hebben vrijgemaakt, dan zouden heel wat spelers in de problemen zijn gekomen. Dat wilden we absoluut vermijden.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Minister, ik dank u voor uw antwoord. U hebt het over twintig à dertig dossiers. Als we dat even vermenigvuldigen, zitten we op een rechtstreekse kost van ongeveer 1,5 miljoen euro.

Ik vind wat u doet, zeer lovenswaardig, zowel de aandacht die u hebt voor het specifieke domein als de wijze waarop u het aanpakt. Als u naar andere hefboomen verwijst, spreken we hier meestal over kredieten die kunnen worden verkregen, niet tegen marktcondities maar tegen favorabele condities. Maar vroeg of laat moeten die middelen wel worden terugbetaald. Hoe goedbedoeld ook, het zou wel eens kunnen dat er een aantal de vraag zullen stellen of die kloof wel nog kan worden overbrugd.

De criteria die u schetst, zijn zeer terecht. Het is goed dat u aandacht hebt voor het risico op de zogenaamde concurrentie. Het is ook goed dat u kiest voor hen die het het moeilijkst hebben en die het zichzelf het moeilijkst maken in hun genre, die dus niet mainstream bezig zijn, maar echt toegevoegde waarde willen hebben in dat aanbod.

Ik wil nog voor één specifiek aspect uw aandacht vragen. Europa heeft ook ondersteuningsprogramma's. Een daarvan is Eurocinema. Daar steunt men niet de rechtstreekse outillering, maar de radiante kosten, omgevingsfactoren die moeten worden verbeterd. Een van de criteria is of er genoeg kritische massa is om het geld ook niet te besteden aan iets waar geen mens naar komt kijken. En dat is terecht.

Nu verneem ik echter vanuit de sector dat men die criteria gaandeweg heeft verscherpt, omdat er een aantal arthouses zijn die over meer dan één zaal beschikken. Er waren een aantal arthouses die dachten tegemoet te komen aan dat Europese criterium, maar nu blijkt het niet

om het toeschouwersaantal te gaan volgens complex, maar volgens projector. In mijn stad bijvoorbeeld wil dat zeggen dat het niet gaat over factor 1, maar over factor 3.

Had men dat op voorhand geweten, dan zou men zich de moeite bespaard hebben. Men zegt mij echter dat die verduidelijking er pas is gekomen tijdens de procedure. Kunt u met uw administratie even laten onderzoeken of dat wel een correcte praktijk is? Ik heb daar mijn twijfels over. Als dat uiteindelijk voor Vlaanderen geen bereik heeft, krijg je een ander soort mattheuseffect, namelijk dat zij die al bijzonder veel volk hebben, nog extra geholpen worden. Ik wil u dan ook vragen dat u uw administratie zich daar even over laat buigen.

Voor de rest bedank ik u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■